

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Ἡ ἔκδοσις τῶν
καταχθονίων 5

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΙΣΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΛΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ βγάζει ένα ούρλιαχτό θριάμβου (*). Τό δεξιό του χέρι είναι όπλισμένο με ένα μακρὸ καὶ μυτερό στιλέττο. Ὁ Μπίλ τό παίρνει εἶδησι καὶ προσπαθεῖ με ὄλες τίς δυνάμεις του νά ἀναποδογυρίση τόν ἐχθρό του. Μά ἐκεῖνος ἔχει γαντζωθῆ ἐπάνω του καὶ τόν ἔχει σκεπάσει ὀλόκληρο με τό πελώριο σώμα του.

Ἡ ὀτιγμῆ εἶναι τρομερά ἐπικίνδυνη γιά τόν Κεραυνό. Ἀπλώνει τό χέρι του καὶ ἀρπάζει τόν Τόμ ἀπό τό πόδι. Νοιώθει ὅμως τήν κρούα αἰχμῆ τοῦ στιλέττου νά τόν ἀγγίξη στήν πλάτη καὶ βγάζει μιά δυνατή φωνή γιά νά ζυτηήση

τό φίλο του, νά εἰδοποιήση τήν Πόλα πού κρύβεται λίγα μέτρα μακρὰ του καὶ νά ξεφινιάση τόν ἀντίπαλό του.

Πράγματι, ἡ Πόλα ἀφίνει τή σκοτεινή της κρύπτη καὶ τρέχει κοντά στόν φίλο της. Δέν χρειάζεται ὅμως τώρα ἡ βοήθειά της. Ὁ Μπίλ, με μιά ὑπερέντασι τῶν μυῶν του, καταρθώνει νά πιάση τό ὀπλισμένο χέρι τοῦ γίγαντα καὶ νά ξεγαντζωθῆ ἀπό τό τρομερό του βάρος.

Ὁ γίγαντας, προσπαθεῖ κι' αὐτός με τή σειρά του νά κατεβάση τό στιλέττο μὰ τὰ πέντε δάχτυλα τοῦ παιδιοῦ, σάν ἀλύγιστο ἀτσάλι τοῦ κρατοῦν τό χέρι του ψηλά. Μὲ μιά κίνησι ἀκόμη, ὁ Μπίλ τοῦ ξεφεύγει τελείως καὶ τόν φέρνει ἀπό κάτω, γυρίζοντας τόν ἀνάσκελα. Τῆ ὀτιγμῆ ἔ-

(*) Διάβασε τό τεῦχος 4, πού ἔχει τόν τίτλο: «Τό Τέρας τῆς Ἀβύσσου».

κείνη, φθάνει κοντά του ή Πόλα.

— Μπίλ!, κάνει. Τί έπαθες, Μπίλ;

— Ξύπνα τόν Τόμ!, φωνάζει εκείνος.

‘Αρπάζει τώρα με τὰ δυό του χέρια τὸ ὠπλισμένο χέρι τοῦ γίγαντα καὶ τὸ στρίβει με λύσσα. “Ένα «κράκ» ἀκούγεται, καὶ ὁ πελώριος ἀντρας βγάζει μιὰ κραυγὴ πόνου. Τὸ δεξιό του χέρι ἔχει ἀχρηστευθῆ!

‘Ο Μπίλ τὸν ἀρχίζει τώρα στὶς γροθιές. Τὸ ἕνα χτύπημα διαδέχεται τὸ ἄλλο. Τὸ πρόσωπο τοῦ γίγαντα δέχεται τοὺς σιδερένιους κεραυνοὺς με βογγητά. “Έπειτα, μένει ἀκίνητος. Εἶναι πιά ἀνάισθητος.

‘Ο Μπίλ σηκώνεται ἐπάνω. Εἶναι καταϊδρωμένος καὶ τὸ κορμί του τὸν πονάει ὀλόκληρο. Ἄπορεῖ καὶ ὁ ἴδιος πῶς μπόρεσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ θηρίο. Δὲν κάθεται ὅμως νὰ σκεφθῆ τίποτε ἄλλο. Δὲν ξεχνᾷ πῶς ἦβασε Βάγκ καὶ πῶς πρέπει με κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ.

‘Ο Τόμ ρωτᾷ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Μόλις ἀντικρῦζει μέσα στὸ σκοτάδι τὸ σκοτεινὸ ὄγκο τοῦ γίγαντα, βάζει τὶς φωνές:

— Γιατί δὲν με φώναζες καὶ μένα, Μπίλ νὰ σε βοηθήσω; Πῶς μπόρεσες καὶ τὸν ἔκανες καλά;

— Δὲν ντρέπεσαι, Τόμ; Λίγο ἔλειψε νὰ με σκοτώσῃ

δίπλα σου καὶ σὺ δὲν πήρες εἶδησι!

— Δίπλα μου; Ἦταν δίπλα μου τὴ στιγμὴ ποὺ κοιμώμουν;

— Ἀσφαλῶς. Τὸν ἄφισε ὁ Βάγκ κοντά σου!

— Καί... γιατί δὲν με σκότωσε; ρωτᾷ με δικαιολογημένη ἀπορία ὁ Τόμ.

— Γιατί σὲ χρησιμοποίησε σὰν ζωντανὴ παγίδα. “Ἦξερε πῶς θὰ ζητήσω νὰ σε βρῶ, καὶ πῶς θὰ με ὠδηγοῦσε τὸ ροχαλητό σου κοντά σου. “Ὅπως εἶδες, δὲν ἔκανε λάθος. Μά, πρὸς Θεοῦ, δὲν θὰ σταματήσῃς καὶ σὺ καμμιά φορὰ νὰ κοιμηᾶσαι;

— “Αν δὲν κοιμόμουν καὶ δὲν ροχαλίζα πῶς θὰ με ἔβρισκες τόσες καὶ τόσες φορές ποὺ χάνει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον; ἀπαντᾷ σοβαρὰ ὁ Τόμ.

Ἐπάνω στὴ στιγμὴ, φθάνει καὶ ὁ Λούντι. Ἄκουει τὶς φωνές τους, τὶς ἀναγνωρίζει καὶ τοὺς πλησιάζει στὰ σκοτεινά.

— Τί συμβαίνει, Κεραυνέ; ρωτᾷ.

Τὰ τρία παιδιὰ ξαφνιάζονται, μὰ ἀναγνωρίζουν τὴ φωνὴ του καὶ ἡσυχάζουν. ‘Ο Μπίλ τοῦ διηγείται γιὰ τὸν προδότη σύντροφό του καὶ γιὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ γίγαντα τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ ξυπνήσῃ τὸν κοιμισμένο Τόμ.

— Πάλι κοιμισμένο σὲ βρῆκαν; κάνει ὁ Λούντι στὸν Τόμ.

— Μὰ... ἐπιτέλους δὲν θὰ κοιμηθῶμε καὶ λιγάκι; ἀπαντᾷ αὐτὸς. Πρῆστηκαν τὰ μὰ

τία μου από τήν... άυπνία!
"Αμα βρεθώ μέσα στο σκοτάδι, δέν μπορώ με κανένα τρόπο να κρατηθώ! Θέλω όλο να κοιμάμαι!

— Κεραυνέ, τόν διακόπτει ό Λούντι, δέν πρέπει να χάνουμε καθόλου καιρό. Θα άνεβής άμέσως στα ανάκτορα και θα φροντίσης να βρής τόν "Αρκο. Θα του πής να σου δώση μερικούς άστυνομικούς και μαζί τους θα φρουρήσετε άπ' έξω τό παλάτι. 'Ο Βάγκ θα προσπαθήση να βγή με τήν άιχμάλωτη βασίλισσα και πρέπει να τόν πιάσουμε. 'Εγώ θα έξακολουθήσω να έρευνώ τά δωμάτια του ύπογειού, μήπως τους συναντήσω. Εμπρός, λοιπόν, και οί τρείς. Κάθε άτομο που ξεκινάει από τά ανάκτορα και κάθε αυτοκίνητο, να τó σταματάτε. Δέν πρέπει με κανένα τρόπο να μάς πάρουν τή βασίλισσα.

ΤΟ ΤΟΛΜΗΡΟ ΠΗΔΗΜΑ

ΜΕ ΟΔΗΓΟ τήν Πόλα, άνεβαίνουν στο παλάτι. Τό πρώτο πρόσωπο που βρίσκουν είναι ό ύπασιπτής.

— Πού είναι ή βασίλισσα; τούς ρωτάει βλέποντάς τους.

— Αιχμάλωτη του Βάγκ, του άπαντάει ό Μπίλ. Μά... πώς έγινε και σάς τήν πήραν μέσα από τά χέρια σας;

— Τήν άφισα για μία στιγμή μόνάχη και πήγα ως τή βιβλιοθήκη να πάρω κανένα βιβλίο. 'Εκει κάποιος με χτύπησε στο κεφάλι και με έδεσε σε μία πολυθρόνα, ώσπου

με βρήκε ό Λούντι και με έλυσε.

'Ο Μπίλ άφίνει τόν ύπασπι στη και μπαίνει στο δωμάτιό του. Προσπαθεί να συνδεθί με τήν τηλεοπτική συσκευή με τόν "Αρκο και τó κατορθώνει. Του έξηγεί όλη τήν ιστορία τής άρπαγής τής βασίλισσας και του ζητάει μερικούς άνδρες τής άστυνομίας για να φρουρήσουν τó παλάτι.

— Θα σου στείλω άμέσως μερικούς, του άπαντάει ό "Αρκο. Κεραυνέ, δέν θέλω να σου ξεφύγη ή βασίλισσα, γιατί τότε πάμε όλοι μας χαμένοι!

Προσπάθησε να τούς πάρησ ειδήσι πριν μπουν σε κανένα αυτοκίνητο. 'Εγώ δέν μπορώ να σε βοηθήσω, γιατί διευθύνω τή μάχη που γίνεται στο έργοστάσιο που παράγει τó φώς.

'Ο Μπίλ παίρνει τόν Τόμ και τήν Πόλα και βγαίνουν χωρίς άργοπορία έξω.

— 'Εσύ, Πόλα, κάθησε στην πλατεία και παρακολούθησε κάθε κίνηση. 'Εσύ, Τόμ, άνέβα σε κείνο τó ψηλό άγαλμα, κρύψου από πίσω και τό... μάτι σου γαρίδα. 'Οποιοδήποτε κίνηση πάρει τó μάτι σου, σφύριξε άμέσως.

— Γιατί με βάζεις εκεί πάνω; διαμαρτύρεται ό Τόμ.

— Για να μη σε πάρη ό ύπνος. "Αν κλείσης τά μάτια σου, θα πέσης κάτω και θα τσακιστής!

'Από τά σκαλοπάτια που οδηγούν στην πλατεία, άνεβαίνουν δέκα άντρες. Είναι τής άστυνομίας. 'Ο Μπίλ τρέ-

χει κοντά τους και τους βάζει τον καθένα στη θέση του, γύρω από τα βασιλικά ανάκτορα.

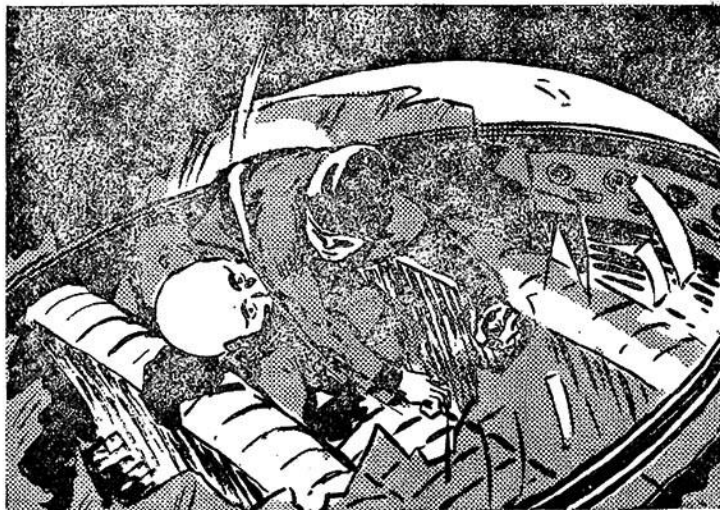
— "Αν παρουσιαστή μπροστά σας ο Βάγκ, τους διατάσσει ή όποιοσδήποτε από τη συμμορία, πυροβολήστε χωρίς δισταγμό και κάνετε μου σινιάλο με ένα σφύριγμα.

Αφού τους τοποθετεί όλους στις θέσεις τους, ο Μπίλ ανεβαίνει ψηλά σ' ένα ήρωον, που είναι στημένο στο πίσω μέρος του παλατιού. Από εκεί βλέπει το μισό παλάτι και τους μισούς άντρες που φρουρούν. Κάπου - κάπου κατεβαίνει και κάνει όλο το γύρο του παλατιού.

Τίποτε δεν φαίνεται. Μακρυνά, ακούγονται κροταλίσμα

τα πολυβόλων. Φαίνεται πως ή μάχη κοντά στο εργοστάσιο με το φως έχει ανάψει στα γερά. Οι κάτοικοι της πολιτείας, όσοι δεν ανήκουν στην αστυνομία, έχουν κλείσει στα σπίτια τους. Ο Άρκο τους έχει δώσει διαταγή να μην κυκλοφορή κανείς. Η κατάσταση είναι αρκετά κρίσιμη. Οι άπλοι και ειρηνικοί αυτοί άνθρωποι για πρώτη φορά βλέπουν πόλεμο και τα έχουν χαμένα.

Τα μάτια του Μπίλ δεν αφήνουν ούτε στιγμή το παλάτι. Μά ξάφνου... τα φώτα που φωτίζουν την πολιτεία σβύνουν! Ο ουρανός γίνεται μαύρος και άρατος, και από τα σπίτια φθάνει μια φοβισμένη κραυγή.

Δίνει δύο ξαφνικές γροθιές στο κεφάλι του Βάγκ.

Σωριάζεται κάτω και πυροβολεί στα τυφλά.

— Τὸ φῶς! Τὸ φῶς!
Γιὰ πρώτη φορά οἱ κάτοικοι τῆς ὑπόγειας πολιτείας βυθίζονται στὸ σκοτάδι. Τὸ ἐργοστάσιο ποὺ παράγει αὐτὸ τὸ ζωογόνو φῶς, ποὺ ἀντικαθιστᾶ τὸν ἥλιο καὶ κάνει τὴ ζωὴ τους παραδεισένια, δὲν εἶχε σταματήσει ποτὲ ἄλλοτε νὰ λειτουργῇ!

«Φαίνεται πῶς οἱ ἐχθροὶ μας νίκησαν τὸν Ἄρκο καὶ κατέλαβαν τὸ ἐργοστάσιο» συλλογίζεται ὁ Μπίλ. «Τώρα τὴν ἔχουμε πολὺ ἀσχημα. Ὁ Βάγκ μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ ὑπόγεια μὲ ὄλη του τὴν εὐκολία...»

— Ἀνάψτε γρήγορα τοὺς φακούς σας!, διατάζει, καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἥρωον γιὰ

νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ βρίσκονται πρὸς τὴν πλατεία.

Συναντᾷ πρώτη τὴν Πόλα. «Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸ φακό της, καθὼς καὶ οἱ ὑπόλοιποι φρουροί. Μόνο ὁ Τόμ ποὺ βρίσκεται ἐπάνω στὸ ἀγαλμα, δὲν λείπει νὰ τὸν ἀνάψῃ.

— Τόμ!, τοῦ φωνάζει ἀπὸ κάτω. Ἀναψε τὸ φακό σου, Τόμ!

Καίμια ἀπάντησι δὲν ἔρχεται ἀπὸ ψηλά. Ὁ Μπίλ προχωρεῖ κοντὰ στὸ ἀγαλμα καὶ ἀνάβει τὸ δικό του φακό γιὰ νὰ δῆ. Ἐκεῖνο ποὺ βλέπει τὸν κάνει νὰ λυσοᾶξῃ ἀπὸ τὸ θυμὸ του, μὰ καὶ νὰ γελάσῃ μαζί. Ὁ Τόμ ἔχει περάσει τὴν

πέτσινη ζώνη τής μέσης του γύρω από το κεφάλι του αγάλματος και, κρεμασμένος σ' αυτή την άπίθανη στάσι κοιμάται μακαριώς!

Οί στιγμές είναι δραματικές και ό Μπίλ δέν έχει σκοπό ν' άσχοληθή με τίς τρέλλες και τίς βλακειές του Τόμ. Ξαναγυρίζει στη θέσι του, έπάνω στο ήρώον και κυττάζει όλόγυρά του. Το φώς των φακών όμως είναι πολύ αδύνατο μέσα σ' αυτή την πελώρια και σκοτεινή έκτασι.

«Τίποτε δέν θα δούμε!» ψιθυρίζει με άπογοήτευσι. «Αν υπήρχε τουλάχιστον κανένας προβολέας!»

Τη σκέψι του για τόν προβολέα, την άκολουθει το λευκό το άραίο, το άπέραντο φώς! Ό ουρανός φεγγοβολάει πάλι και τὰ σπίτια τής πολιτείας παίρνουν ζωή. Δέν προλαβαίνει νά χαρή για το διώξιμο του σκοταδιού, όταν βλέπει, σε άπόστασι λίγων μέτρων νά ξεκινάει ένα άτομικό αυτοκίνητο, έτοιμο νά περάση κάτω από το ήρώον! Μέσα του βρίσκονται δυο άνθρωποι. Τά χαρακτηριστικά τους τόν κάνουν νά νοιώση μιá ξαφνική ταραχή. Άφίνει κάθε σκέψι και κάθε άλλη κίνησι κατά μέρος και, παίρνουν τας φόρα, πηδά στο κενό!

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΧΑΡΟ

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ του είναι μαθηματικά ύπολογισμένο. Πέφτει άκριβώς έπάνω στο γυάλινο κου-

βούκλιο του αυτοκινήτου. Άκούγεται ένας πάταγος από το σπάσιμο του γυαλιού και το σώμα του Μπίλ, καταξεσκιμένο και καταματωμένο, πέφτει ανάμεσα στους δυο άντρες.

— Ό Κεραυνός!

Η φωνή βγαίνει από τὰ χείλη του Βάγκ, σαν βλέπει το παιδι νά πέφτη στα γόνατά του. Έτοιμάζεται νά βγάλη το πιστόλι του μα δυο γρήγορες και ξαφνικές γροθιές τόν χτυπούν στη μύτη και τόν κάνουν νά μείνη ξερός στο κάθισμά του.

Ό σύντροφός του δρίσκει όμως εύκαιρία και πέφτει έπάνω στον Μπίλ. Τά δυο σώματα άρπάζονται και κυλιούνται πάνω στα καθίσματα του μικρού αυτοκινήτου. Η πάλη είναι τρομερή, άπίστευτη. Το αυτοκίνητο τρέχει σαν δαιμονισμένο και ό καθένας τους προσπαθεί νά πετάξη τόν άλλο έξω! Τά βογγητά τους βγαίνουν πιγχτά και τὰ αίματα βάφουν το κάθε τι όλόγυρα. Μερικοί άνθρωποι, έχουν βγή στα μπαλκόνια των σπιτιών τους, παρακολουθούν το θέαμα των δυο αντίπαλων, που έχουν μπλεχτή σε μιá έξοντωτική πάλη, και μένουν από τόν τρόπο και την άγωνία τους με άνοιχτο το στόμα, άκίνητοι και μαρμαρωμένοι.

«Πρέπει νά σταματήσω το αυτοκίνητο» συλλογίζεται ό Μπίλ ενώ προσπαθεί με κάθε τρόπο νά σηκώνη ψηλά τόν αντίπαλό του για νά τόν πετάξη έξω. «Αν δέν το στα-

ματήσω, ίσως να θρεθώ σε λιγάκι μέσα σε πολλούς αντίπαλους μου. Πώς όμως να φτάσω ως τον πίνακα;»

Ρίχνει μια γρήγορη ματιά στο καντράν και βλέπει κάτω στο δάπεδο, δεμένη και φιμωμένη, τη βασίλισσα! Τόν κυττάζει σε κάθε κίνησι που κάνει και τα μάτια της ζωγραφίζουν μιάν άπερίγραπτη και πονεμένη άγωνία.

«Άν μπορούσα να την λύσω, θα σταματούσε το αυτοκίνητο κι' έτσι θα με βοηθούσαν και οι κάτοικοι της πολιτείας. Άν όμως το αυτοκίνητο του βγή έξω από την πόλι;»

Βάζει όλη τη δύναμή του και κατορθώνει να άπαλλαγεί από μια θανάσιμη λαβή, που του έχει κάνει στο κορμί ο αντίπαλός του. Τόν πιάνει με τα δυο χέρια από το λαιμό και τόν σφίγγει τρομαχτικά. Τα μάτια του έχθρου του πετάγονται έξω από τις κόγχες τους. Είναι όμως κι' αυτός χειροδύναμος και προσπαθεί με κάθε τρόπο να άπαλλαγεί από το θανάσιμο σφίξιμο του Κεραυνού. Σε μια στιγμή, τó κατορθώνει και με μια γερή έκτίναξι σπράχνει τó σώμα του παιδιού έξω από τó αυτοκίνητο!

Ό Μπίλ όμως την τελευταία στιγμή, με μια υπερέντασι των δυνάμεών του, ενώ γλυστρά πάνω στο καμπυλωτό κουβούκλιο του αυτοκινήτου και είναι έτοιμος να πέσει κάτω και να γίνη χίλια κομμάτια, κατορθώνει να πιαστή από τó σπασμένο γυαλί.

Τό κοφτερό γυαλί του μπαίνει στις παλάμες και τόν πονάει φριχτά, μα δέν τó αφήνει. Ό έχθρός του σηκώνει τó πόδι του και τόν χτυπά πάνω στα χέρια. Ό πόνος κάνει τόν Μπίλ να ούρλιαση άθελά του. Τό γυαλί σπάζει και τώρα πιάνεται από τόν σκελετό του αυτοκινήτου, ενώ τó σώμα του είναι κρεμασμένο όλο έξω!

Ό αντίπαλός του βγάζει τó στιλέττο και έτοιμάζεται να τόν χτυπήσει. Ό Μπίλ προ βλέπει την κίνησή του, στηρίζει γερά τα χέρια του στο αυτοκίνητο και με μια όρμη, που τού δίνει ή άπόγνωση τού θανάτου, σκαρφάλώνει επάνω και μπαίνει ξανά μέσα. Βλέπει τόν Βάγκ να κινείται, ενώ ό άλλος κατεβάζει με δύναμη τó στιλέττο για να τόν χτυπήσει.

Με τα χέρια ματωμένα και πληγιασμένα από τó γυαλί, ό Μπίλ άρπάζει τόν αντίπαλό του από τα πόδια και, πριν εκείνος προλάβη να καταλάβη τί συμβαίνει, τόν τινάζει μακριά από τó αυτοκίνητο. Μιά τρομερή κραυγή και ένας γδούπος άκούγεται.

Ό Βάγκ όμως έχει σηκωθεί. Στα χέρια του κρατεί τó πιστόλι και πατάει τή σκανδάλη. Ό Μπίλ προλαβαίνει να κάνει μια γρήγορη στροφή και καταφέρνει να άποφύγη τήν πρώτη σφαίρα. Χωρίς διασταγμό, ρίχνεται επάνω στόν έχθρό του και τού πιάνει τó ώπλισμένο χέρι, σηκώνοντάς το ψηλά. Μιά καινούργια πά-

λη, πιό τρομερή και πιό άγρια από την πρώτη, αρχίζει τώρα ανάμεσά τους. 'Η βασίλισσα, δεμένη και φλωμένη καθώς είναι, ζη όλη αυτή την άγωνία της, πάλης ανάμεσα στον Κεραυνό και στον Βάγκ, χωρίς να μπορέη να κάνη τίποτε. Δάκρυα άπογνώσεως τρέχουν από τὰ μάτια της και κάθε τόσο προσπαθει με κάθε τρόπο να κόψη η να λύση τὰ δεσμά της.

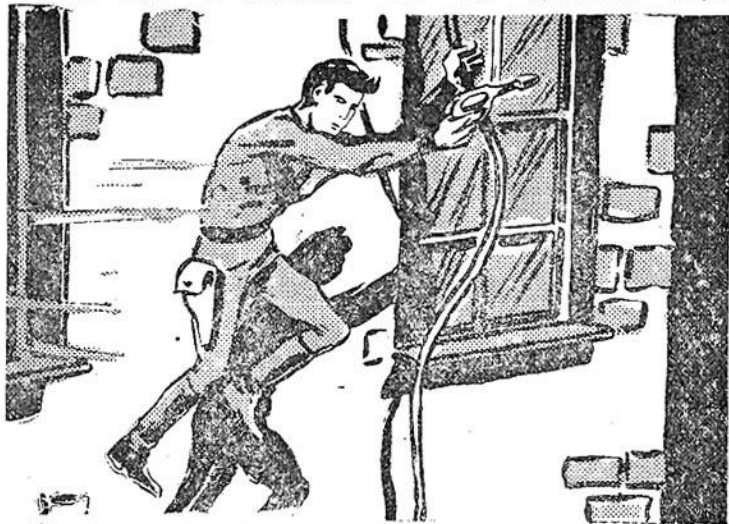
Τό άτομικό άυτοκίνητο έχει περάσει την πολιτεία και τρέχει τώρα στον άνοιχτό και κα ταπράσινο κάμπο. Σε λίγο, μπορεί να σταματήσει και να βρεθούν ανάμεσα στη φωλιά των έχθρών τους. Αυτά συλλογίζεται η βασίλισσα. Φοβάται για την τύχη του Κεραυνού

και ελπίζει μόνο στο σταμάτημα του άυτοκινήτου.

Σηκώνει για λίγο τό κεφάλι της και βλέπει τους δυό αντίπαλους να έχουν κυλιστή στο δάπεδο και να χτυπά ό ένας τον άλλο. 'Ο Βάγκ είναι δυνατός και δέν ύποκύπτει εύκολα όσο κι' άν προσπαθει ό Μπίλ να τον έξουδετερώση με τὰ κόλπα της Ιαπωνικής πάλης και με τις σιδερένιες του γροθιές.

«Πρέπει να σπάσω τὰ δεσμά μου, να σταματήσω τό άυτοκίνητο, να τον σώσω!»

'Η σκέμι αυτή την βασανίζει, την τρελλαίνει. Βάζει όλη τη δύναμή της και προσπαθει να γυρίση τό κορμί της. Τό καταφέρνει με άρκετη δυσκολία και βρίσκει τώρα

Με μιá μασοτρία που θα τη ζήλευε και ό ίδιος ό Ταρζάν, άρπάζει τό λάστιχο.

Το μικρό αυτόκίνητο χτυπάει με πάταγο πάνω στο δέντρο.

μπρούμυτα. Στ' αϊτιά της φτάνουν τὰ βογγητά των άλλων, πού δέν έχουν σταματήσει ούτε στιγμή τις γροθιές.

Έτσι καθώς είναι, μπρούμυτα, μαζεύει σιγά - σιγά τὸ κορμί της. Τὰ σχοινιά τῆς αἰλακώνουν τις σάρκες και τὴν κάνουν νὰ πονάει, νὰ ὑποφέρει. Δέν σταματᾶ όμως. Ὅσο μαζεύει τὸ κορμί της, τόσο τεντώνονται τὰ σχοινιά. Μπορεῖ κάποιο νὰ σπάσει...

Ἡ ἐλπίδα γίνεται πραγματικότητα. Ἐνὰ «κράκ» ἀκούγεται και ἡ βασίλισσα νοιώθει τὸ ἕνα χέρι της ἐλεύθερο! Μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι προσπαθεῖ τώρα νὰ λύσει τὸ ἄλλο χέρι και τὰ πόδια. Τὸ καταφέρνει και σὲ λίγο βρίσκεται ἐλεύθερη! Σηκώνεται μὲ προφύλαξι

και ἀπλώνει τὸ χέρι της στοὺς καντράν μὲ τοὺς σταθμούς.

Ἐχουν περάσει τώρα τὴν δεντροφυτευμένη περιοχή και ὁ τεχνικός θόλος τοῦ οὐρανοῦ χαμηλώνει, ἐνῶ τὰ φῶτα λιγοστεύουν. Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Τὸ μάτι της διαβάζει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ τοὺς σταθμούς. Ἐτοιμάζεται νὰ πατήσει τὸ κουμπὶ πού θὰ ξαναγυρίσει τὸ αυτόκίνητο στοὺς παλάτι. Ὅταν ἀλλάξει κατεύθυνσι, τὸ αυτόκίνητο θὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ βοηθήσει τὸν Κεραυνό...

Αὐτὰ συλλογίζεται και τὸ δάχτυλό της ἀκουμπάει ἐπάνω στοὺς κουμπὶ. Δέν προφταίνει ἔμωσ νὰ τὸ πατήσει, ὅταν βλέπει τὰ φῶτα τοῦ οὐρανοῦ νὰ σβύνουν ἀπότομα, και τὸ

αυτόκινητο να σταματά.

— Βάγκ!, ακούγεται μια φωνή που έρχεται από απόστασι πενήντα μέτρων. Τήν έφερες Βάγκ;

Ένας φακός ανάβει και προσπαθεί να βρή το σταματημένο αυτόκινητο. Ή βασίλισσα χωρίς αναιβολή πατάει το κουμπί.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΟ ΑΤΟΜΙΚΟ αυτόκινητο δεν παίρνει εμπρός. Αυτό την ξαφνιάζει και ξαναπατάει με μεγαλύτερη δύναμι. Το αυτόκινητο μένει ακίνητο. Φαίνεται πως τελείωσε η άτομική ενέργεια που το κινούσε.

Τής έρχεται σαν τρέλλα και δεν ξέρει τί να κάνει. Καταλαβαίνει πως λίγα μέτρα μακριά της περιμένουν τον Βάγκ οι σύντροφοί του και πώς, μέσα σ' ένα ή δυο λεπτά, θα τους πλησιάσουν...

Μέσα στην άπελπισία της θυμάται πως ο Βάγκ ξέρει Άγγλικά μὰ δεν ξέρει Γαλλικά. Ο Κεραυνός όμως ξέρει Γαλλικά; Θα μπορέση να συνηνοθηθί μαζί του;

— Κεραυνέ!, του μιλάει σε καθαρή γαλλική γλώσσα είμαι ελεύθερη και πηδώ από το αυτόκινητο. Πήδησε και συ τώρα που είναι σκοτάδι, και ακολουθήσε με. Πές μου, με κατάλαδες;

Ο Μπίλ που ή σκέψι του και ή προσοχή του όλη είναι δοσμένη στον έχθρο του, ακούει τὰ λόγια τής βασίλισ-

σας και παραξενεύεται. Πώς κατώρθωσε να ελευθερωθί μο νάχη της;

— Φυγε, τής άπαντά, και σε ακολουθώ!

Ή βασίλισσα πηδάει κάτω και τὸ βάζει στα πόδια. Ο φακός τῶν συντρόφων του Βάγκ πέφτει τώρα επάνω στο αυτόκινητο.

Ο Μπίλ άποφασίζει να ήγηθήση. Δίνει δυο ξαφνικές γροθιές στο κεφάλι του Βάγκ και πηδάει απότομα κάτω. Τὸ βάζει κι' αυτός στα πόδια ενώ από πίσω ακούει τὸν Βάγκ να βάζη τις φωνές.

—Βοήθεια!... Πιάστε τον! Είναι ο Κεραυνός!... Τρέψτε κοντά του μη μάς ξεφύγη!

Οι σύντροφοί του κυκλώνουν τὸ αυτόκινητο.

— Πρὸς τὰ που πήγε; τὸν ρωτῶν.

Ο Βάγκ τὸς δείχνει με τὸ δόχτυλό του και πηδάει στο μπροστινὸ κάθισμα για να δητῆ βασίλισσα. Ἀκόμη δεν έχει πάρει εἶδησι πως τὸ έφυγε. Όταν στο φῶς τὸ φακού του βλέπει τῆ θέσι κενή βάζει τις φωνές και πηδάει κάτω με τὸ πιστόλι στο χέρι.

— Ακολουθήστε με!, διατάζει τὸς άλλους.

Ο Κεραυνός βρίσκει τῆ βασίλισσα μέσα στο σκοτάδι και στρίβουν δεξιά. Τρέχουν με ὄση δύναμι μπορούν. Δεν βγάζουν οὔτε λέξι από τὰ χείλη τους. Ἀκόμη ὁ κίνδυνος δεν έχει περάσει. Ο Μπίλ έχει έτοιμο τὸ πιστόλι του για κάθε ένδεχομένο.

—Μὰ γιατί δεν προχωροῦ-

με ἴσια μπροστά; τὸν ρωτᾷ σὲ μιὰ στιγμή ἢ βασίλισσα.

— Γιατί θὰ τρέξουν ὅλοι σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, ἐνῶ κανεὶς δὲν θὰ σκεφθῆ πῶς στρίψαμε τόσο πολὺ δεξιά.

Ξεχνοῦν ὁμως πῶς οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἔχουν φακοὺς. Μιὰ φωτεινὴ λουρίδα παρουσιάζεται ἀριστέρα τοὺς καὶ τρέχει ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. Δὲν προφταίνουν νὰ πέσουν κάτω, ὅταν τὸ φῶς σταματᾷ ἐπάνω τοὺς καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούγεται πίσω τοὺς.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Μπίλ δουλεύει ἀκούραστα. Βάζει μπροστὰ τὴ βασίλισσα κι' αὐτὸς τὴν ἀκολουθεῖ ἀπὸ πίσω. Τὸ φῶς τοῦ φακοῦ δὲν τοὺς ἀφίνει οὔτε στιγμή. Τὴν ἔχουν πολὺ ἄσχημα. Τώρα, μιὰ σφαῖρα σφυρίζει στ' αὐτιά τοὺς.

— Νὰ πέσουμε κάτω! Θὰ μᾶς σκοτώσουν! κάνει ἡ βασίλισσα.

— Προχώρησε!, τῆς ἀπαντᾷ σὲ ὕψος διαταγῆς ὁ Μπίλ. Μόνο μὲ τὴ φυγὴ μποροῦμε νὰ σωθοῦμε!

Οἱ σφαῖρες τώρα πέφτουν βροχὴ ὀλόγυρά τοὺς, ἐνῶ οἱ ἄγριες φωνὲς τῶν ἐχθρῶν τοὺς γίνονται ὅλο καὶ πιὸ δυνατές. Ὁ Μπίλ καταλαβαίνει πῶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ πολὺ. Κάποια ἀπὸ ὅλες τὶς σφαῖρες θὰ τὸν χτυπήσῃ κι' ἔπειτα, σὰν πέση κάτω αὐτός, θὰ χτυπήσουν καὶ τὴ βασίλισσα. Πρέπει νὰ βρῆ ἕνα μέσον σωτηρίας, τώρα ποὺ τὸ σκοτάδι κάπως τοὺς σκεπάζει.

Ξε. Ἄν ὁμως ξαναφωτίσῃ ὁ οὐρανός;

Τὸ μυαλὸ του κοντεύει νὰ σπᾷσῃ ἀπὸ τὴν πολὺ σκέψι καὶ τὴν ἀγωνία. Μιὰ σφαῖρα τοῦ τρυπᾷ τὴ λαοτιχένια μπότα. Ἴσως ἡ δευτέρα τὸν χτυπήσῃ στὸ κορμί... στὸ κεφάλι... στὴν καρδιά...

Ἐπάνω στὴν ἀπελπισία του διακρίνει μπρῶς του ἕναν σκοτεινὸ ὄγκο. Ἀπὸ κεῖ ἀρχίζει ἡ δεντροφυτευμένη ἔκτασις. Ἄν προλάβουν νὰ μπουρ μέσα ἴσως καταρθώσουν νὰ σωθοῦν! Τὴ ζωὴ τοὺς τὴν κρατᾷ στὰ χέρια τοὺς ἡ τύχη. Θὰ τοὺς προφυλάξῃ τάχα ἀπὸ τὶς σφαῖρες ποὺ τοὺς ἀπειλοῦν σὲ κάθε δευτερόλεπτο, σὲ κάθε θῆμα;

Πρῶτῃ μπαίνει ἡ βασίλισσα μέσα στοὺς ψηλοὺς καὶ ἀραιοὺς θάμνους. Σὰν ἀληθινὸς σίφουνας τὴν φθάνει κι' ὁ Μπίλ. Τώρα τὸ φῶς τῶν φακῶν δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ.

Ἀλλάζουν κατεύθυνσι ἀριστέρα καὶ δυναμώνουν τὸ τρέξιμό τοὺς. Τὰ κλαδιὰ τοὺς χτυποῦν σὰν μασιτίγια στὸ πρόσωπο. Τὸ σκοτάδι, τοὺς κρύβει τώρα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς, ποὺ μπαίνουν κι' αὐτοὶ ὅλο μέσα στὴ φυτεία καὶ προσποιεῖται μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν.

Ἐδῶ ὁμως ἡ τύχη φαίνεται πῶς τοὺς ἐγκαταλείπει καὶ πηγαίνει μὲ τὸ μέρος τοῦ Βάγκ. Ἡ βασίλισσα πέφτει κάτω καὶ ἀρχίζει τὰ βογγητά.

— Τί ἔπαυες; τὴν ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Μπίλ.

— Δὲν μπορῶ νὰ προχω-

ρήσω πιά... μου είναι έντελώς αδύνατο... Νοιώθω φριχτούς πόνους στο στομάχι, μου έρχεται να πεθάνω...

‘Η άπελπισία ξαναπνίγει τον Μπίλ. Τώρα τί θα κάνει; ‘Ακούει τὰ κλαδιά πίσω τους να σπάζουν, τούς έχθρους των να πλησιάζουν... Ξέρει πώς, αν πέσουν στὰ χέρια του Βάγκ, δεν πρόκειται να ζήσουν ούτε λεπτό.

‘Επάνω στην άπελπισία του, άρπάζει τὴ βασίλισσα στον ώμο και προχωρεί. Στην άρχὴ τρέχει με κάποια εύκολία, μὰ κατόπιν κουράζεται και τὰ βήματά του γίνονται βαρειά...

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

ΜΙΑ φωνὴ άντηχεί ξαφνικά από κάπου δεξιά του:

— ‘Αλτ!

‘Ετσι όπως κρατάει τὴ βασίλισσα, ὁ Κεραυνὸς σωριάζεται κάτω και πυροβολεί στὰ τυφλά. Πατάει συνέχεια τὴ σκανδάλη και οἱ σφαίρες φεύγουν ἢ μιά κοντὰ στην άλλη. ‘Ενας γδούπος και μιά πνιγμένη φωνὴ ακολουθεῖ. Και πάλι ἡ τύχη ξαναγυρίζει με τὸ μέρος τους. ‘Ο έχθρὸς τους έπεσε κάτω νεκρός.

‘Αρπάζει ξανά τὴ βασίλισσα και δοκιμάζει να τρέξη. ‘Ομως τώρα δεν μπορεί να κάνει βήμα. ‘Εχει κουραστή άφάνταστα. Θα πέση χωρίς καμμιὰ έλπίδα στὰ χέρια του Βάγκ;

‘Οχι, δεν θα πέση! ‘Ο Κε-

ραυνὸς δεν είναι μόνο γενναίος, μὰ είναι και έξυπνος. ‘Ανάμεσα στους θάμνους που άπλώνονται γύρω του διακρίνει έναν πιὸ φουντωτὸ και πιὸ μεγάλο. Παραμερίζει τὰ κλαδιά του και άφίνει ανάμεσά τους τὴν κουρασμένη βασίλισσα.

— Μὴν κινηθῆς καθόλου από ἐδῶ!, τῆς λέει. ‘Εγὼ θα τρέξω μονάχος μου για να χάσουν τὰ ίχνη σου. ‘Αν δεν άνάμη τὸ φῶς να μὴν βγῆς από τὰ κλαδιά. ‘Ελπίζω να σωθῶμε και οἱ δύο.

‘Η βασίλισσα νοιώθει τόση έξάντλησι, που δεν μπορεί να τοῦ πῆ οὔτε μιά λέξι. ‘Ο Μπίλ τῆς σφίγγει τὸ χέρι για να τῆς δώση θάρρος και άρχίζει ξανά τὸ τρέξιμό του.

Οἱ έχθροὶ του ακολουθοῦν από κοντὰ τὸ τρέξιμό του. Τὸ θρόισμα τῶν φύλλων και τὸ σπάσιμο τῶν κλαδιῶν τους ὀδηγεῖ. Δεν ξέρουν όμως πὼς ἡ βασίλισσα έμεινε πίσω, κρυμμένη μέσα στη φυλλωσιὰ ἐνὸς θάμνου.

«Δεν θα μπορέσω να άντέξω για πολὺ σ’ αὐτὸ τὸ κυνηγητό, συλλογίζεται ὁ Μπίλ. Τὰ πόδια μου είναι τσακισμένα και οἱ έχθροὶ μου είναι πολλοί. Στο τέλος θα με κυκλώσουν και δεν θα μπορέσω να τους ξεφύγω!»

‘Εχει δίκιο. Οἱ έχθροὶ του έχουν άραιώσει και προσπαθοῦν να τοῦ κάνουν κλοιό. Μὲ τους φακοὺς φωτίζουν ένα με γάλο κομμάτι από τὴ δεντροφυτεία. Θα μπορούσε ὁ Μπίλ να κρυφτῆ κάπου και να σκοτώση έναν ἢ δύο, με τὸ στόχο

που δίνει τὸ φῶς τους, ὅμως θὰ πρόδινε καὶ τὴ δική του θέσι, κι' ἔτσι δὲν θὰ γλύτωνε ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους.

Οἱ θάμνοι ἀραικίνουν σιγὰ - σιγὰ καὶ ὅσο πηγαίνουν καὶ γίνονται πιὸ χαμηλοί. Αὐτὸ ἀνησυχεῖ τὸν Μπίλ. Ἔτσι θὰ τὸν βροῦν εὐκολα. Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, δίνει κουράγιο στὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ τρέξη πιὸ πολύ. Δὲν πρέπει νὰ καταλάβουν οἱ ἐχθροὶ του πῶς εἶναι μόνος καὶ πῶς ἡ βασίλισσα ἔμεινε πίσω.

Οἱ θάμνοι κόβονται ἀπὸ ἔνα φαρδύ δρόμο. Φτάνοντας στὴν ἄκρη του ἑτοιμάζεται νὰ ξαναγυρίσει. Τὸ μετανοίω- νει ἄμως καὶ ἀποφασίζει νὰ τὸν περάσει. Καθὼς τρέχει μέσα στὸ σκοτάδι, σκοντάφτει πάνω σὲ ἕνα στερεὸ πρᾶγμα καὶ κυλιέται κατὰ γῆς.

Πονάει πολὺ ἀπὸ τὸ χτύπημα, ἀλλὰ σηκώνεται ἀμέσως ἐπάνω. Ἡ ἐλπίδα του γίνεται τώρα ζωντανὴ πραγματικότητα. Ἔχει πέσει πάνω σὲ ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ τὸ εἶχαν ἀφίσει στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα. Χωρὶς νὰ καλοσκεφθῆ, πατάει στὴν τύχη ἕνα κουμπί. Τὸ αὐτοκίνητο παίρνει μπρὸς μὲ μεγάλη ταχύτητα, παίρνοντάς τον μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ θανάτου, ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Γυρίζει καὶ κυττάζει πίσω. Μόλις διακρίνεται τὸ φῶς τῶν φακῶν ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια οἱ ἐχθροὶ του...

Τὸ αὐτοκίνητο φτάνει στὴν

Πολιτεία καὶ στρίβει δεξιά. Ὁ Μπίλ ἔχει πέσει ἀποκαμωμένος πάνω στὸ κάθισμα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κινήσει οὔτε τὸ χέρι του. Ξάφνου ὁ οὐρανὸς γεμίζει πάλι μὲ φῶς!

«Ὁ Ἄρκο θὰ τοὺς πῆρε ξανά τὸ ἐργοστάσιο, συλλογίζεται. Ποιὸς ξέρει τί ἄγριες μάχες νὰ γίνωνται ἐκεῖ».

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ κυττάζει τὸ φωτισμένο πινάκα μὲ τοὺς σταθμούς. Πατάει τὸ κουμπὶ ποὺ ὠδηγεῖ στὸ ἐργοστάσιο ὅπου πολεμᾷ ὁ Ἄρκο. Μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ φτάνει μπροστὰ στὸ μεγάλο κτίριο. Τὰ πολυθόλα ἐξακολουθοῦν νὰ κροταλίζουν μαγνησιμένα. Ὁ Μπίλ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀντιληφθῆ τίς θέσεις τοῦ Ἄρκο καὶ τῶν συντρόφων του. Δὲν ἄργει νὰ φτάσει κοντὰ τους. Διηγεῖται μὲ λίγα λόγια στὸν Ἄρκο τὴν ἀπίστευτὴ ἀπαγωγή τῆς βασίλισσας καὶ τῆς σωτηρία της.

— Θὰ πάρης τὸ Λούντι ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ θὰ τρέξετε ἀμέσως νὰ τὴν βρῆτε, τὸν διατάζει ὁ Ἄρκο. Μὴν καθυστερήτε οὔτε στιγμὴ. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Ἄν μᾶς πάρουν τὸ ἐργοστάσιο μὲ τὸ φῶς, τότε ἀλλοίμονό μας. Δυὸ φορὲς ἔχουν φτάσει μπροστὰ στὸ γενικὸ μοχλὸ καὶ σκόρπισαν τὸ σκοτάδι στὴν πολιτεία, μὰ καὶ τίς δυὸ φορὲς τοὺς ἐδίωξαμε.

Ὁ Μπίλ ἀφίνει μὲ λύπη τὸν Ἄρκο. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ πολεμήσει μαζί του.

Μπαίνει μὲ προφύλαξι στὸ

αυτοκίνητο και βάζει μπρός για τὸ παλάτι. Στὴν πλατεία βρίσκει τὴν Πόλα στὴ θέσι της. Ὁ Τὸμ εἶναι ἀκόμη κρεμασμένος μετὰ τὴ ζώνη ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος καὶ κομμάτια. Ὁ Μπίλ καλεῖ ὄλους τοὺς φρουροὺς στὴν πλατεία. Ἐκεῖνοι, μόλις βλέπουν τὸν Τὸμ σ' αὐτὴ τὴν παράξενη θέσι, ξεσποῦν σὲ γέλια. Ὅμως ὁ Τὸμ οὔτε ἀκούει, οὔτε βλέπει τίποτε ὀλόγυρά του. Ἐξοκολοθεῖ νὰ κοιμάται ἔτσι ὅπως εἶναι κρεμασμένος στὸν ἀέρα...

— Κατεβάστε τον κάτω καὶ περιμένετέ με ἐδῶ, τοὺς διατάζει ὁ Μπίλ.

Καί, παίρνοντας τὴν Πόλα μαζί του, μπαίνει στὸ παλάτι γιὰ νὰ βρῆ τὸν πατέρα της, τὸ Λουῆντι.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ «Υ»

ΣΤΟ ἀνοίγμα τῆς μεγάλης πόρτας, ὁ Μπίλ διακρίνει στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου μιὰ σκιά. Εἶναι ἡ σκιά ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται μέσα σὲ ἕνα δωμάτιο καὶ ἔχει ἀφίσει τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

«Ποῖος ξέρει, ἴσως κανένας ὑπηρετὴς» φαντάζεται ὁ Μπίλ καὶ κλείνει μετὰ δύναμι τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου πίσω του.

Δὲν προλαβαίνει νὰ κάνη οὔτε ἕνα βῆμα μπροστά, ὅταν ὁ ἀνθρώπος τοῦ δωματίου πετάγεται μὲ ὀρμή, περνάει σὰν ἀστραπή τὸ διάδρομο καὶ χάνεται στὸ βάθος.

— Τί συμβαίνει; ἀναρωτιέ

ται ὁ Μπίλ καὶ μετὰ ἕνα πήδημα μπαίνει μέσα στὸ ἀνοιχτὸ δωμάτιο.

— Ἐδῶ μέσα εἶναι φυλαγμένο τὸ ἐπιστημονικὸ ἀρχεῖο τῆς πολιτείας!, κάνει ἡ Πόλα.

— Τὸ ἀρχεῖο; Καὶ ἀφίνουν τὴν πόρτα ξεκλείδωτη;

— Ποτὲ δὲν τὴν ἀφίσαν ὡς τώρα ἀνοιχτή. τοῦ λέει μετὰ τάπληξι ἡ κοπέλλα.

Ὁ Μπίλ σκύβει καὶ κυττάζει τὴν κλειδαριά. Εἶναι ἐντάξει. Δὲν τὴν ἔχουν σπάσει. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου ὑπάρχουν μεγάλα ἔπιπλα μετὰ πολλὰ συρτάρια τὸ καθένα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ συρτάρια εἶναι ἀνοικμένο. Πλησιάζει κοντά του καὶ βλέπει μέσα του ἕνα ἄδειο φάκελλο. Ἀπ' ἔξω γράφει μετὰ κεφαλαῖα μεγάλα γράμματα: **Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ «Υ».**

— Τί εἶδους βόμβα εἶναι αὕτη; ρωτᾷ τὴν Πόλα.

— Ἡ πιὸ τρομερὴ ἀτομικὴ βόμβα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμος! Μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ ὀλόκληρο κράτος!

— Καὶ τὰ μυστικὰ τῆς κατασκευῆς της εἶναι ἐδῶ μέσα, ἔ; Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φάκελλο;

Ἡ Πόλα κυττάζει τὸ φάκελλο καὶ κουνάει τὸ κεφάλι της. Μόλις ὅμως τὸν ἀνοίγει καὶ βλέπει πὼς λείπουν ἀπὸ μέσα τὰ χαρτιά, χλωμαίνει καὶ βγάζει ἄθελά της μιὰ φωνή.

— Μπίλ!... Ἄλλοίμονο στὴν πολιτεία μας καὶ στὴ γῆ

όλοκληρη, ἂν μᾶς πάρουν αὐτὰ τὰ χαρτιά.

— Τὰ πήρουν ἤδη, Πόλα! Ἔλα μαζί μου κι' ἄς μὴ χάσουμε καιρό. Πρέπει νὰ προλάβουμε τὸν κλέφτη πρὶν ὁ σκάση.

Περνοῦν τὸ μεγάλο διάδρομο, καὶ φτάνουν στὸ βάθος του. Ἀπέναντί τους ὑπάρχει μιὰ πόρτα ἀνοιχτή. Ἐτοιμάζονται νὰ μπουρ μέσα, ὅταν στ' αὐτὰ τους φτάνει μιὰ ἀπειλητικὴ φωνή.

— Μὴν τολμῆσετε νὰ μπείτε μέσα γιατί θὰ πεθάνετε!

Ὁ Μπίλ παραμερίζει καὶ βγάζει τὸ πιστόλι. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ Πόλα. Τὰ δυὸ παιδιὰ κυττάζονται ἐρωτηματικὰ στὰ μάτια.

— Πόλα, περιμένε με ἐδῶ καὶ μὴν κάνεις οὔτε βῆμα πιὸ πέρα, τῆς λέει σιγανὰ ὁ Μπίλ. Ὅποιος τολμήσῃ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο πρέπει νὰ χτυπηθῆ χωρὶς οἶκτο!

Τὴν ἀφίνει μονάχη καὶ παίρνει ἓνα διάδρομο δεξιά. Ἔχει ὑπ' ὄψιν του νὰ φθάσῃ πίσω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου εἶναι ὁ κλέφτης. Φοβάται πὼς θὰ ὑπάρχῃ κάποιο παράθυρο σὲ κείνο τὸ δωμάτιο καὶ πὼς ὁ ἐχθρὸς του θὰ προσπαθῆ νὰ τὸ περάσῃ, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἀπειλήσῃ νὰ μὴν μπουρ μέσα.

Περνάει ἀπὸ τὸ ἓνα δωμάτιο στὸ ἄλλο καὶ ἀπὸ τῆ μιὰ πόρτα στὴν ἄλλη, μὲ ἓναν πυρετὸ ποὺ τοῦ φλογίζει τὰ μάγουλα. Τὰ δευτερόλεπτα τρέχουν τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο μὲ μιὰ καταπληκτικὴ γρηγοράδα.

«Ποῦ νὰ βρίσκωμαι τάχα;» ἀναρωτιέται.

Ὁ λαβύρινθος τῶν διαδρόμων καὶ τῶν δωματίων τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὸν προσανατολισμὸ του. Γυρίζει ὀλόγυρά του τὸ βλέμμα. Βρίσκεται τώρα σὲ ἓνα παράθυρο ποὺ βλέπει πρὸς τὸ μέρος ἐνὸς φωταγωγοῦ, ποὺ ὑπάρχει στὴ μέση τοῦ παλατιοῦ. Δίπλα του καὶ ἀπέναντί του ὑπάρχουν πολλὰ παράθυρα, ἄλλα κλειστὰ καὶ ἄλλα ἀνοιχτά. Ἀποφασίζει νὰ μείνῃ ἐκεῖ, γιατί νομίζει πὼς τὸ δωμάτιο ποὺ ὑπάρχει μέσα του ὁ κλέφτης, ἔχει κι' αὐτὸ τὸ παράθυρο του πρὸς τὸ φωταγώγο.

Ὅσο κι' ἂν τὸ μάτι του κυττάξῃ ὀλόγυρα σὰν ἄστρα πῆ, κι' ὅσο κι' ἂν τὸ χέρι του μὲ τὸ πιστόλι εἶναι γρήγορο, ἐν τούτοις δὲν προλαβαίνει νὰ δῆ μιὰ κίνησι καὶ νὰ πυροβολήσῃ ἓναν ἄνθρωπο ποὺ πετάγεται ἀπὸ τὸ διπλανὸ του παράθυρο καὶ πέφτει μὲ ὀρμὴ πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ καρδιά του εἶναι ἔτοιμη νὰ σπῆσῃ καὶ περιμένει γὰρ δὴ τὸν ἐχθρὸ του νὰ γίνεταί χίλια κομμάτια. Ὅμως ἐκεῖνος στέκεται ἀπαλά μὲ τὰ πόδια του λὲς καὶ κατέβηκε μὲ φτερά!

Τὸ ἐρευνητικὸ μάτι τοῦ Μπίλ δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ μὲ ποιὸν τρόπο κατέβηκε ὁ ἐχθρὸς του. Στὸ παράθυρο εἶναι δεμένο ἓνα λευκὸ λάστιχο ποὺ ταλαντεύεται τῆ στιγμῆ ποὺ τὸ ἀφίνει ἐλεύθερο ἐκεῖνος ἀπὸ κάτω. Χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμῆ, κάνει ἔ-

‘Ο αντίπαλός του δαξεί ένα στυλιόγγρα και έτοιμάζεται να τόν χτυπήσει.

να σάλτο από το παράθυρό του στο άλλο, αρπάζει το λάστιχο με τέτοια μαεστρία, που θα την ζήλευε και ο ίδιος ο Ταρζάν, και σε ένα δευτερόλεπτο πατάει κι' αυτός το πόδι του στη βάση του φωταγωγού.

Ο κοντός άντρας έχει γίνε- νει άφαντος, μπαίνοντας σε μια πόρτα. Ο Μπίλ τρέχει σαν σίφουνας μέσα σε ένα φωτεινό διάδρομο. Δεν βλέπει ούτε ακούει τίποτε. Ολόγυρά του υπάρχουν πολλές πόρτες. Τις ανοίγει μία - μία και κυττάζει μέσα. Δεν υπάρχει τίποτε. Ο κλέφτης έχει γίνει άφαντος!

Αναγκάζεται να ξαναγυρίσει στα διαμερίσματα της βασίλισσας. Βρίσκει την Πόλα να περιμένει ακόμη μπροστά στην πόρτα που την άφισε.

— Χαμένος κόπος, Πόλα! Ο κλέφτης μαζί με τα μυστικά της κατασκευής της τρομερής βόμβας «Υ» έχει κάνει φτερά. Δεν μάς μένει παρά να ειδοποιήσουμε τον Άρκο.

Τα δυο παιδιά μπαίνουν στο δωμάτιο του Μπίλ και ετοιμάζονται να συνδεθούν με τον Άρκο. Επάνω στην ώρα φτάνει και ο Λούντι από τα υπόγεια. Ζητάει πληροφορίες για τη βασίλισσα κι' όταν ο Μπίλ του εξιστορεί όλα τα γεγονότα, γίνεται έξω φρενών.

— Έκλεψαν τα μυστικά της βόμβας «Υ»; Κεραυνέ, από τη στιγμή αυτή κινδυνεύει όλη η γη!

Κάθεται μόνος του μπρο-

στά στον ασύρματο και παίρνει τον Άρκο, λέγοντάς του το θλιβερό νέο. Σε λίγο ο αρχηγός της αστυνομίας φτάνει στο παλάτι. Είναι κατάχλωμος από την ταραχή και την συγκίνηση.

— Ποιος κρατούσε τα κλειδιά; ρωτάει το Λούντι.

— Η ίδια η βασίλισσα, στο ιδιαίτερο γραφείο της.

— Τότε κάποιος από τους σοφούς και τους έμπιστους ανθρώπους της πήρε το κλειδί! Η πολιτεία μας κινδυνεύει να χαθή, αν το μυστικό της βόμβας ανεβεί πάνω στη γη! Να καλέσης, Λούντι, το συμβούλιο των σοφών σε έκτακτη συνεδρίαση για ν' αποφασίσουμε τί θα γίνη. Έσύ, Κεραυνέ, έλα μαζί μου να βρούμε τη βασίλισσα...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ με τον Άρκο βρίσκουν εύκολα τη βασίλισσα. Δεν έχει κατεβή ακόμα από τον πυκνό θάμνο. Μόλις μαθαίνει πως οι έχθροί τους έκλεψαν το μυστικό της βόμβας δάζει τις φωνές.

— Κάποιος από το παλάτι πήρε το κλειδί! Το είχα κλειδαμένο μέσα στο μυστικό μου κυρτάρι που δεν το ξέρει κανένας που βρίσκεται. Φαίνεται πως με παρακολούθησαν κρυφά και το βρήκαν!

Μπαίνοντας και οι τρεις στο παλάτι, βρίσκουν τους δώδεκα σοφούς και τον ύπασπιστή να τους περιμένουν.

Τὸ συμβούλιο ἀρχίζει χωρὶς ἀναβολὴ ἐνῶ ὁ Μπίλ μὲ τὸν Τόμ καὶ τὴν Πόλα, περιμένουν ἐξῆς στὸ διάδρομο.

Ἡ πόρτα τῆς σάλας, ὅπου γίνεταί τὸ συμβούλιο, ἀνοίγει καὶ βγαίνει ἡ βασίλισσα.

— Κεραυνέ, ἔλα στὸ γραφεῖο μου, τὸν διατάζει.

Ἄ Μπίλ τὴν ἀκολουθεῖ. Μόλις κλείνουν τὴν πόρτα καὶ κάθονται, ἡ βασίλισσα ἀρχίζει σὲ τόσο ἐπίσημο.

— Ἡ κατάστασι τῆς πολιτείας μας εἶναι πολὺ κρίσιμη καὶ τραγικὴ, Κεραυνέ. Τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ τρομερὸ ὄπλο ὅλων τῶν αἰώνων, ἡ βόμβα «Υ», ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς ὀλόκληρα κράτη, δὲν μας ἀνήκει πιά! Τὴν ἔκλεψαν οἱ ἐχθροὶ μας. Μέσα σὲ τρεῖς μέρες, ὁ φάκελλος μὲ τὰ σχέδια τῆς κατασκευῆς της, θὰ βρῖσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη καί, μέσα σὲ τρεῖς μῆνες τὸ πολὺ, τὰ Ἀμερικανικὰ ἔργοστάσια θὰ τὴν ἔχουν κατασκευάσει. Οἱ κατάσκοποι ὁμῶς τῶν ἄλλων κρατῶν μπορεῖ νὰ κλέψουν τὰ μυστικὰ τῆς κατασκευῆς της, κι' ἔτσι, ἀλλοίμονο στὴν ἀνθρωπότητα ὀλόκληρη καὶ στὸν ἴδιο τὸν πλανήτη μας ἀκόμη, ἂν ὁ και νόργιος πόλεμος γίνεῖ μὲ τὴ βόμβα «Υ». Μέσα σὲ δέκα λεπτὰ, Κεραυνέ, πρέπει νὰ εἶσαι ἔτοιμος γιὰ νὰ φύγῃς. Τὸ ὑποβρύχιό μας μὲ κυβερνήτη τὸ Λούντι θὰ σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ θὰ σὲ ἀποβιβάσῃ κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη. Θὰ πάρῃς μαζί σου μονά-

χα τὸν φίλο σου τὸν Τόμ καὶ θὰ προσπαθήσετε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξαναπάρετε τὸ φάκελλο μὲ τὰ μυστικὰ τῆς βόμβας, πρὶν τὴν κατασκευάσουν. Ἐχῶ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ἱκανότητά σου. Θὰ ἤθελα νὰ ἐρχόταν καὶ ὁ Ἄρκο μαζί σου, μὰ τὸν χρειάζομαι ἐδῶ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὶς ἐπιθέσεις τῶν προδοτῶν. Ὁ Λούντι θὰ μείνῃ μὲ τὸ ὑποβρύχιο στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ σὰς παραλάβῃ ὅταν χρειαστῇ ἀνάγκη. Καὶ μὴν ξεχνᾷς, Κεραυνέ, πὼς ἀνήκεις στὸ βασίλειό μου καὶ πὼς, ἂν προδώσῃς στοὺς ἀνθρώπους ἐπάνω τὰ μυστικὰ τῆς χώρας μου, τότε θὰ σὲ θεωρήσω ὡς προδότη.

— Μείνε ἡσυχῇ, βασίλισσα, ἀπαντᾷ ὁ Κεραυνός. Μόνο μιὰ χάρι θέλω νὰ σοὺ ζητήσω. Μπορῶ νὰ πάρω καὶ τὴν Πόλα μαζί μου;

— Νὰ τὴν πάρῃς, Κεραυνέ. Ἐφοδιαστῆτε μὲ πιστόλια καὶ μὲ ἀρκετὲς σφαῖρες καὶ φύγετε ἀμέσως. Σὰς εὐχομαι καλὴ τύχη.

* * *

— Τόμ, πᾶμε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ψιθυρίζει ὁ Μπίλ στὸ αὐτὶ τοῦ φίλου του.

Ἐκεῖνος ἀνοίγει κατάπληκτος τὰ μάτια.

— Γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, εἶπες; Ἀλήθεια, Μπίλ; Πῶ... πῶ, Θεέ μου! Ἐπιτέλους θὰ χορτάσω ὕπνο στὸ σπιτάκι μου!

— Χμ... ἂν νομίζεις πὼς πᾶμε στὰ σπιτία μας, εἶσαι γελασμένος, φίλε μου! Ξεκι-

νάμε για μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη ἀποστολή.

Μὰ ὁ Τόμ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ πιὸ κάτω. Ἀρχίζει νὰ χοροπηδαίει στοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ, τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του πὺ θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναπαίει στὴν πατρίδα του. Μπαίνει στὸ δωμάτιό του, γεμίζει τὶς τσέπες μὲ φρούτα τῆς πολιτείας, βάζει καὶ στὸν κόρφο του μερικά, καὶ θγαίνει ἔξω παραφουσκωμένος.

— Για τὸ ταξίδι τὰ ἐτοιμάζεις; τὸν ρωτᾷ ἡ Πόλα πὺ τὰ μάτια τῆς λάμπουν ἀπὸ χαρὰ γιατί θὰ μπορέσῃ κι' αὐτὴ νὰ βῆ μιὰ φορὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ νὰ γνωρίσῃ καινούργιο κόσμο.

— Θὰ τὴν πάω στὴν ἀδελφούλα μου καὶ στοὺς φίλους μου!, κάνει ὁ Τόμ. Θὰ δώσω μερικά καὶ στὸν Φρίξ τὸ σκυλάκι μου, γιὰ νὰ δῶ ἂν τὰ τρώει.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ὑποβρυχίου μέσα σὲ δέκα λεπτὰ εἶναι ἔτοιμη. Ἡ βασίλισσα κατεβαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ ὡς τὴ δεξαμενὴ. Ἐκεῖ τοὺς χαιρετᾷ ἕνα-ἕνα μὲ ἀληθινὴ συγκίνησι καί, ὅφου δίνει τὶς τελευταῖες οδηγίες στὸν Λούντι, παίρνει παρήμερα τὸν Κεραυνό.:

— Ἄν καταρωθῶσῃς καὶ ξαναπαίρῃς πίσω τὰ μυστικὰ τῆς βόμβας, τοῦ λέει, θὰ σὲ ὀνομάσω ἐπίσημα διάδοχο τοῦ θρόνου!

— Ὅχι, βασίλισσά μου!, ἀπαντᾷ ὁ Κεραυνός. Ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ ἀξιώμα-

τα. Ἀνήκω στὸ βασίλειό σου καὶ ἐκτελῶς τὶς διαταγές σου ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἄν δέχομαι νὰ πάρω μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη ἀποστολή, τὸ κάνω γιὰ τὴν ἡσυχία τοῦ βασιλείου μας καὶ τὴν ἡσυχία τοῦ κόσμου. Ἡ βόμβα «Υ» πρέπει νὰ μὴν πέσῃ ποτὲ πάνω στὴ δυστυχισμένη μας γῆ!

Τὸν Μπίλ δὲν τὸ ἐνθουσιάζει ἡ ἰδέα νὰ βασιλέψῃ μιὰ μέρα στὸ βασίλειο τῆς ὑπόγειας Πολιτείας. Δὲν ξεχνᾷ οὔτε στιγμὴ πὺς ἡ πατρίδα του εἶναι ἡ Ἀμερικὴ. Ἄν ὑπηρετῆ τῶρα τὴ βασίλισσα, τὸ κάνει γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι μπαίνει μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του στὸ ὑποβρυχίο.

ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΕΙΝΑΙ σκοτάδι. Τὸ ὑποβρυχίο τῆς ὑπόγειας πολιτείας ἀνεβαίνει σιγά - σιγά στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας κοντὰ σὲ μιὰ ἔρημη ἀμερικανικὴ ἀκτὴ, λίγο μακριὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Μιὰ μικρὴ λαστιχένια βάρκα μὲ τέσσερις ἀνθρώπους προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀκτὴ. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ βάρκα βρίσκεται ἡ τολμηρὴ ἀποστολὴ μὲ ἀρχηγὸ τὸν Κεραυνό. Ἡ σπουδαιότερη ἀποστολὴ τῶν αἰώνων μὲ σκοπὸ νὰ πάρῃ πίσω τὰ κλεμμένα μυστικὰ τῆς βόμβας, πὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ καταστρέψῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη τὴ γῆ.

— Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω ἐδῶ, τοὺς λέει ὁ τέταρτος ἀν-

θρωπος τῆς λαστιχένιας βάρκας, ὁ Λούντι. Εὐχομαι νὰ μὴ σὰς συμβῆ τίποτε κακό.

Ἰλιάζει τὴν κόρη του καὶ δίνει τὸ χέρι του στὰ δυὸ παιδιά, ποὺ ξεκινοῦν ἀμέσως γιὰ τὴν τολμηρὴ καὶ δύσκολη ἀποστολὴ τους.

Βαδίζουν ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὴν ἐρημιά. Μακρῶς, φαίνεται ἡ Νέα Ὑόρκη σάν ἓνα παραμυθένιο πανόραμα μέσα στὰ φῶτα τῆς. Ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων τῆς φτάνει ὡς ἐδῶ. Ἡ Πόλα, ποὺ ζῆ τόσα χρόνια μέσα στὴν ἥσυχη ζωὴ τῆς ὑπόγειας πολιτείας, παραξενεύεται γι' αὐτὸν τὸ θόρυβο.

— Ποῦ θὰ πᾶμε; ρωτᾷ τὸν Μπίλ.

— Θὰ περάσουμε πρῶτα ἀπὸ τὸ σπίτι μου νὰ μιλήσω μὲ τὸν πατέρα σου. Ἴσως μὲ βοηθήσει σὲ πολλὰ πράγματα. Βαδίζουν τώρα σ' ἓναν φαρδὺ δημόσιο δρόμο. Οἱ φανοὶ ἑνὸς αὐτοκινήτου ἀναβοσβύουν ἀριστερά τους. Ὁ Μπίλ στέκεται στὴ μέση καὶ κάνει σιγιάλο μὲ τὸ χέρι του.

Ἡ κούρσα σταματάει. Μπαίνουν μέσα καὶ ξεκινοῦν μὲ μεγάλη ταχύτητα γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Μπίλ κάθεται μπροστὰ κοντὰ στὸν ὀδηγὸ καὶ ἡ Πόλα πίσω μὲ τὸν Τόμ, ποὺ πέφτει ἀμέσως στὸν ὕπνο.

Ἀφίουν τὴν εὐθειὰ τοῦ δρόμου καὶ μπαίνουν τώρα σὲ κάτι ἀπότομες στροφές, μέσα σὲ ἓνα δάσος. Μπροστὰ τους διακρίνουν μιὰ ἄλλη κούρσα σταματημένη, ποὺ ἔχει πιά-

σει τὸ μισὸ δρόμο. Ἐνας ἀνθρωπος τοὺς κάνει σιγιάλο νὰ σταματήσουν. Ὁ ὀδηγὸς πατάει τὸ φρένο καὶ βγαίνει ἔξω. Δὲν προλαβαίνει ὁμως νὰ κἀνῃ οὔτε δύο βήματα, ὅταν ἀκούγεται ἓνας πυροβολισμὸς. Μιά σφαῖρα τοῦ τρυπάει τὸ στήθος καὶ τὸν ρίχνει κάτω, ἐνῶ δυὸ ὀπλισμένοι ἄντρες ξεφυτρῶνουν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ὁ Μπίλ βγάζει τὸ πιστόλι, ποὺ τὸ ἔχει κρύψει μέσα σὲ μιὰ πέτσινη τσάντα, καὶ εἶοι μάζεται νὰ ἀναμετρηθῆ μὲ τοὺς κακούργους. Στὴν ἀρχή, τοὺς περνᾷ γιὰ κλέφτες. Ἐπειτα ὁμως, κυττάζοντας μὲ προσοχὴ τὸν πιὸ ψηλὸ ἀπὸ τοὺς δυὸ, ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος! Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψει στὰ μάτια του! Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Βάγκ!

— Ὁ Βάγκ!, φωνάζει στὴν Πόλα καὶ γονατίζει κάτω.

Εὐτυχῶς ποὺ προλαβαίνει, γιὰτὶ μιὰ σφαῖρα χτυπάει τὸ τζάμι τῆς πόρτας καὶ τὸ κάνει χίλια κομμάτια.

— Τόμ!, φωνάζει ἡ Πόλα στὸ αὐτὸ τοῦ κοιμισμένου Τόμ. Ἐύπνα, ὁ Βάγκ!

— Ὁ Βάγκ; μουρουρίζει ἐκεῖνος. Μὰ τί πάθατε; Τρελλαθήκατε καὶ βλέπετε μπροστὰ σας τὸν Βάγκ καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη ἀκόμη;

Γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ κι' ἀρχίζει τώρα τὸ γνωστὸ, τὸ αἰώνιο ροχαλητὸ του.

— Κεραυνέ, παραδόσου! ἀκούγεται βαρειά ἡ φωνὴ τοῦ Βάγκ. Εἴμαστε πιὸ ἔξυμνοι ἀπὸ τὴ βασιλίτισσά σου καὶ

φτάσαμε νωρίτερα από σάς στην 'Αμερική. Ξέραμε και σε ποιό μέρος θα βγήτε. Παραδόσου πριν σου τρυπήσω το κορμί με τις σφαίρες του πολυβόλου μου.

‘Ο Μπιλ διακρίνει τώρα στα χέρια του δεύτερου άντρα ένα πολυβόλο! Το αυτοκίνητο δεν μπορεί να τους προφυλάξει από τις σφαίρες του. Τί πρέπει να κάνουν;

‘Η μηχανή του αυτοκινήτου είναι αναμμένη άκομη. Να τραβήξει μπρός; Του κλείνει το δρόμο ή άλλη κούρσα. Δεν θα προλάβει να τους ξεφύγει από το μικρό άνοιγμα του δρόμου. Να γυρίσει πίσω; Αυτό είναι πιο δύσκολο. Πώς θα πάρη ολόκληρη στροφή τόσο γρήγορα;

Κυττάζει δεξιά του. Βλέπει έναν άπότομο κατήφορο με λίγα άραιά μεγάλα δέντρα...

Είναι ο μόνος δρόμος σωτηρίας που του άπομένει. ‘Υπάρχει κίνδυνος να αναποδογυρίση το αυτοκίνητο από την πολυ κατηφοριά, μά είναι προτιμώτερο να πεθάνουν μέσα στα συντρίμια του αυτοκινήτου παρά να τους τρυπήσουν το κορμί οί σφαίρες του Βάγκ.

Πιάνει το βολάν, σηκώνει το χειρόφρενο και πατώντας τη γκαζί στρίβει με όλη τη δύναμή του άριστερά. ‘Η μικρή κούρσα άρχίζει να κυλάει στον κατήφορο με ταχύτητα άστραπής, ενώ πίσω το πολυβόλο άρχίζει το γοργό του κακάρισμα. Μιά ριπή του παίρνει στο πίσω μέρος και μία

σφαίρα παίρνει τον Τόμ ξυστά στο αυτί.

Τό τσούξιμο τον κάνει να πεταχτή. ‘Ακόμη δεν έχει πάρει είδηση τί συμβαίνει.

— Ούφ, αυτές οί μύγες!, κάνει και ξαναπέφτει νομίζοντας πώς τον τσίμπησε κάποια μύγα στο αυτί του.

‘Ο Μπιλ με τὰ μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες, έχει άγκαλιάσει με όλο του το σώμα το βολάν και το στρίβει πότε δεξιά και πότε άριστερά για να μην πέσουν και τσακιστούν επάνω στον κορμό κανενός δέντρου. Οί πισινές ρόδες σηκώνονται άρκετές φορές ψηλά από το χώμα, και το μικρό ούτοκίνητο είναι έτοιμο να τουμπάρη. Σε μία στιγμή, ο Μπιλ καταλαβαίνει πώς το αναποδογύρισμα είναι άναπόφευκτο γιατί ο κατήφορος γίνεται πιο άπότομος.

— Κρατηθήτε, παιδιά!, ούρλιάζει.

‘Η Πόλα άγκαλιάζει τον Τόμ και κρατιέται με το δεξιό της χέρι. ‘Η κούρσα έπειτα από ένα δευτερόλεπτο χτυπάει με πάταγο επάνω σε ένα δέντρο.

Τό τράνταγμα είναι άπότομο και τὰ τρία σώματα αναποδογυρίζονται μέσα στα καθίσματα. Τό τιμόνι σπάζει στα δύο, μά ο Μπιλ έχει ξαπλώσει κάτω και δεν κινδυνεύει. Σηκώνεται όπως μπορεί και άνοίγει την πόρτα. Πετάγεται έξω και προσπαθεί να βγάλη τους δυο φίλους του.

— Χτυπήσατε; ρωτάει με άγωνία.

‘Η Πόλα δὲν ἔχει πάθει τίποτε. Ὁ Τόμ πού ξύπνησε χωρίς νὰ τὸ θέλῃ, πιάνει μὲ τὰ δύο χέρια τὸ κεφάλι του.

— Μά... πού βρισκόμαστε; ρωτᾷ χαζὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ θυμηθῆ.

‘Η ὥρα δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ ἀπαντήσεις. Οἱ σκιὲς μερικῶν ἀνθρώπων ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν μὲ προφύλαξι στὸν καιτήφορο.

— Τρέξτε πρὸς τὴν χαράδρα!, λέει ὁ Μπίλ στὸν Τόμ. Προχωρήστε ὅσο μπορείτε πρὸς τὸν Τόμ! Σὲ λιγάκι θὰ σὰς φτάσω καὶ γώ.

Κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ σα βασιλισμένο αὐτοκίνητο καὶ σκοπεύει σταθερὰ μὲ τὸ πιστόλι του. Μιὰ φωτεινὴ σφαῖρα διασχίζει σὰν ἀστραπὴ τὸν ἀέρα. Ἐνα σῶμα πέφτει κάτω χωρὶς μιλιὰ καὶ ἀρχίζει νὰ κατακυλάει. Οἱ ἄλλοι στα ματοῦν καὶ ξαπλώνουν κάτω. Ὁ Μπίλ βρίσκει εὐκαιρία νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τοὺς φίλους του.

Τοὺς προφταίνει καὶ τρέχον τώρα καὶ οἱ τρεῖς μαζί. Βγαίνουν σὲ ἕναν ἄλλο δρόμο. Τῆ στιγμὴ αὐτὴ περνάει ἕνα καμιόνι. Στοιματοῦν μὲ τὰ πιστόλια τὸν ἐκπληκτο ὁδηγὸ καὶ μπαίνουν μέσα.

— Ἐμπρὸς γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ οὔτε μιλιὰ!, τὸν ἀπειλεῖ ὁ Μπίλ.

ΠΑΛΙ Ο ΒΑΓΚ!

Ε ΠΕΙΤΑ ἀπὸ μιὰ ὥρα, μπαίνουν στὰ πρῶτα σπιτίτια τῆς μεγάλης πο

λιτείας. Στοιματοῦν τὸ αὐτοκίνητο, πληρώνουν γενναϊδῶρα τὸν ὁδηγὸ καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴ βγάλῃ τσιμουδιά ἀπὸ τὸ στόμα του.

‘Η Πόλα κυττάζει ὀλόγουρά της τὸν καινούργιο κόσμο, καὶ τῆς φαίνονται ὅλα παράξενα. Δὲν μπορεῖ νὰ συνηθίσῃ στὸν θόρυβο καὶ κλείνει κάθε τόσο τὰ αὐτιά της. Ὁ Τόμ χοροπηδαεὶ ἀπὸ τὴν χαρὰ του, πού σὲ λίγο θὰ βρεθῆ στὸ σπίτι του, κοντὰ στὸ ἀγαπημένο του σκυλάκι τὸν Φρίξ.

— Θὰ καθήσουμε πολλές ἑβδομάδες στὰ σπιτίτια μας; ρωτᾷ.

— Οὔτε ὥρα!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπίλ. Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Βάγκ στὴ Νέα Ὑόρκη μᾶς βάζει σὲ ἀρκετοὺς μπελάδες καὶ κινδύνους. Πρέπει νὰ δράσουμε κεραυνοβόλα πρὶν ἀρχίσῃ ἡ κατασκευὴ τῆς δόμβας ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες.

— Καὶ οἱ φίλοι μου; Πότε θὰ δῶ τοὺς φίλους μου; διαμαρτύρεται ὁ Τόμ.

— Θὰ κἀνῃς ὅ,τι σὲ διατάζω ἐγώ, Τόμ!

‘Η καρδιά τοῦ Μπίλ χτυπᾷ γρήγορα καὶ δυνατὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Φτάνει στὴ γειτονιά του, κοντὰ στὸ σπίτι του, κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους του γονεῖς! Οὔτε προσέχει καθόλου στὶς σαχλαμάρες τοῦ Τόμ.

— Σὰν στρίψουμε αὐτὴ τὴ γωνία θὰ φανῆ τὸ σπίτι μου, λέει χαρούμενος στὴν Πόλα.

‘Η γωνία εἶναι σκοτεινὴ. Ἐτοιμάζονται νὰ μὴν περάσουν, ὅταν παρουσιάζεται μπροστὰ

τους ένας άντρας. Είναι ψηλός και τα χαρακτηριστικά του δεν φαίνονται καλά μέσα στο σκοτάδι.

— Κεραυνέ, κάνει χωρίς άλλη κουβέντα, άκολούθησέ με!

‘Ο Μπίλ κάνει να τραβήξει τὸ πιστόλι του, μὰ ὁ ἄγνωστος χωρὶς ν’ ἀλλάξει τὸν τόνο τῆς φωνῆς του συνεχίζει:

— Βάλε τὸ πιστόλι στη θέση του καὶ ἀκολούθησέ με. Εἶμαι ὁ πράκτορας τῆς Λίντας. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Μίλησέ μου ἐδῶ, κάνει ὁ Μπίλ καὶ ἀναπνέει τώρα μὲ ἀνακούφιση. Ἡ καλύτερα, πᾶ με στὸ σπίτι μου νὰ μιλήσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

— Δὲν θὰ πᾶς οὔτε ἐσύ στὸ σπίτι σου, Κεραυνέ. Ἡ

Λίντα μὲ εἰδοποίησε πρὸ ὀλίγου νὰ μὴ σὲ ἀφίσω νὰ δῆς τοὺς δικούς σου.

‘Ο Μπίλ ἀνοίγει τὸ στόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξι ἐνῶ ὁ Τὸμ προλαβαίνει καὶ ρωτάει.

— Οὔτε καὶ γώ;

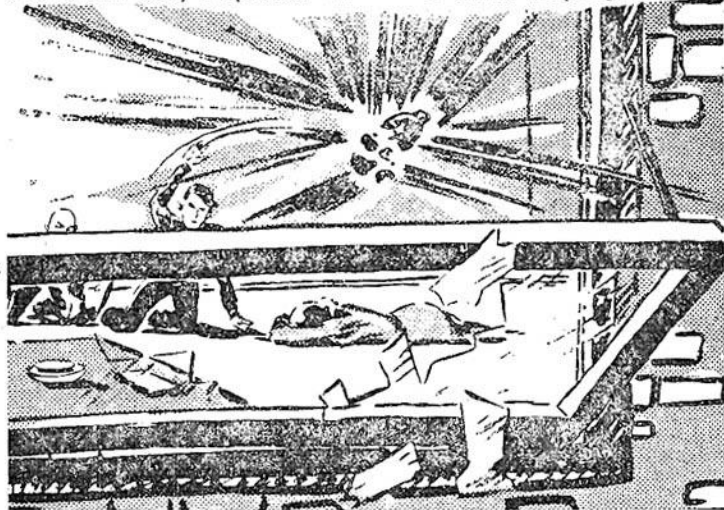
— Οὔτε καὶ σύ.

— Κι’ ὁ Φρίξ; Νὰ μὴ δῶ οὔτε τὸν Φρίξ; Τοῦ ἔφερα φρούτα νὰ φάῃ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο...

— Μά... γιατί; διαμαρτύρεται ὁ Μπίλ. Μπορεῖ νὰ ἀνήκουε τώρα πιά στὸ βασίλειο τῆς Λίντας, ὅμως δὲν μπορούμε νὰ ξεχάσουμε καὶ τοὺς δικούς μας. Ἐγὼ θὰ πάω!

— Ἄν πᾶς, δὲν πρόκειται νὰ ζήσης οὔτε μιὰ μέρα, Κεραυνέ!

‘Ο Μπίλ νευριάζει. Ἔτσι

Πετάει χωρὶς καθυστέρησι τὴ χειροβομβίδα ποὺ σκάζει ψηλά στὸ φεγγίτη.

‘Ο Μπίλ τρέχει με τις μύτες των ποδιών του και έτοιμάζεται να του έπιτεθί.

του έρχεται να δώση μιὰ στὸν ψηλὸ άντρα καὶ νὰ τὸν ρίξη κάτω.

— Μὰ γιατί; έπεμβαίνει τώρα καὶ ἡ Πόλα.

— Έλάτε κοντὰ νὰ σὰς έξηγήσω, τοὺς όπαντάει ἄ πράκτορας καὶ προχωρεῖ μπροστά. Τὰ παιδιά τὸν ακολουθοῦν ἀπὸ πίσω με κρύα καρδιά, ἐνῶ ὁ Τὸμ ἀρχίζει τις μουμούρες.

Μπαίνουν σὲ μιὰ ὄλοκαίνουργια κούρσα καὶ σὲ λίγο βρίσκονται μέσα στὴν καρδιά τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀνεβαίνουν σὲ ἓναν οὐρανοξύστη καὶ κλειδώνονται σὲ ἓνα δωμάτιο.

— Ἀκούστε, παίρνει πρῶτος τὸ λόγο ὁ Μπίλ. Θέλω νὰ δῶ τὸν πατέρα μου γιὰ νὰ με βοηθήση νὰ ἀνακαλύψουμε

ποῦ μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ φάκελος με τὰ μυστικὰ τῆς βόμβας.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρει ὁ πατέρας σου;

— Μὰ ἔχει φίλους τόσους ὑπουργούς.

— Κεραυνέ, τὸν διακόπτει ὁ πράκτορας, τὰ σχέδια τῆς βόμβας τὰ ἔχει ὁ Βάγκ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὰ παραδώση στὴν κυβέρνησι ὅπως νομίζεις. Ὁ Βάγκ δὲν συνεργάζεται με τὴν Κυβέρνησι, ἀλλὰ με μιὰ συμμορία κακοποιῶν Ἀμερικανῶν, ποῦ τὴ διευθύνει ἓνας τρελλὸς έπιστήμονας. Ὁ Βάγκ, μ’ αὐτὸν τὸν έπιστήμονα, ἔχουν σκοπὸ νὰ κατακτήσουν ὅλη τὴ γῆ!

Ὁ Μπίλ μένει ἄφωνος! Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενε.

— Μά... κάνει, νόμιζα πώς ό Βάγκ προδίνει τή βασιλίσσα στήν κυβέρνησι τής 'Αμερικής.

— "Όλοι ἔτσι νομίζαμε. 'Η κυβέρνησι δέν ξέρει τίποτε ἀπό τὸ μεγάλο ἔγκλημα πού ἔχουν σκοπὸ νὰ κάνουν ὁ Βάγκ μετὸν τρελλὸ ἐπιστήμονα!

— Τότε νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία νὰ μᾶς βοηθήσει.

— "Όχι, ἡ βασιλίσσα μᾶς ἀπαγορεύει ἀπολύτως νὰ ἐρθοῦμε σὲ ἐπαφὴ μετὴν ἀστυνομία καὶ μετὴν κυβέρνησι. Φοβάται, καὶ μετὸ δίκιο τῆς, πῶς, ἂν τὰ σχέδια τῆς βόμβας πᾶσουν στὰ χέρια τῆς ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας, θὰ τὰ κρατήσῃ. Γι' αὐτὸ δέν σᾶς ἄφισα νὰ πᾶτε στὰ σπιτία σας, πρὶν πάρουμε στὰ χέρια μας τὸ φάκελλο μετὰ τὰ σχέδια. Κανένας δέν πρέπει νὰ μάθῃ γιὰ τὴν ἀποστολὴ μας.

— Τότε, τί θὰ κάνουμε; ρωτᾷ ὁ Μπίλ.

— Θὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τί θὰ κάνετε, ἀπαντᾷ μιὰ βραχνὴ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ φεγγίτη.

Ὁ Μπίλ γνωρίζει πολὺ καλά αὐτὴ τὴ φωνή, καὶ πέφτει κάτω βγάζοντας τὸ πιστόλι του. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Βάγκ. Οἱ καρδιά του πηγαίνει νὰ σπάσῃ καὶ ἡ ἀναπνοὴ του σταματᾷ.

Ὁ πράκτορας προφταίνει καὶ πυροβολεῖ τὸ φῶς. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ τζάμι τοῦ φεγγίτη σπάζει καὶ ἕνα βαρὺ πράγμα πέφτει μέσα στὸ δω-

μάτιο, δίπλα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Μπίλ.

«Χειροβομβίδα!», συλλογίζεται καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του. Βρίσκει τὴν βαριά σιδερένια μπάλλα τὴν ἀρπάζει μετὰ θάρρος, στήν παλάμη του, τῆς δίνει μιὰ, καὶ τὴν πετάει πρὸς τὸν φεγγίτη. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού περνᾷ τὸν φεγγίτη σκάζει μετὰ ἕνα δαιμονισμένο κρότο πού τοὺς ξεκουφαίνει τὰ αὐτιά.

— "Ἐξω!, φωνάζει ὁ πράκτορας. "Ἐξω προτοῦ μᾶς πιάσει ἡ ἀστυνομία.

Ἄνοίγει τὴν πόρτα καὶ πετάγονται ὅλοι ἔξω. Γιὰ καλὴ τους τύχη τὸ ἀσανσέρ περιμένει. Μπαίνουν μέσα καὶ καταβαίνουν στὸ ἰσόγειο. Τὴν ἴδια στιγμή, βλέπουν τὸ θυρωρὸ νὰ τηλεφωνῇ στήν ἀστυνομία.

Μπαίνουν στὴν κούρσα καὶ παίρνουν δρόμο.

— Φοβάμαι πῶς ὁ θυρωρὸς θὰ μᾶς παρακολούθησε καὶ θὰ πήρε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου, λέει ὁ πράκτορας. Κινδυνεύουμε νὰ μᾶς πιάσουν!

Πραγματικῶς, ἀπὸ πίσω τοὺς ἀκούγεται ὁ ἦχος τῆς σειρήνας ἐνὸς ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου. Τὴν ἔχουν πολὺ ὀσχημα. Ὁ πράκτορας πετάει γκάτζι καὶ ἡ κούρσα πετάει πάνω στὴν ἀσφαλτο, στρίβοντας πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴ σύγκρουσι μετὰ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα. Οἱ ἀνύποπτοι νυχτερινοὶ διαβάτες κυττάζουν περίεργοι τὴν κούρσα στὸ τρελλὸ τρέξιμό της καὶ ξα-

φνιάζονται από την αστυνομική σειρήνα που ακολουθεί.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΙΛΛΑ

Σ Ε ΜΙΑ γωνία ή κούρσα στρίβει και παίρνει τώρα ένα στενό δρομάκι. Φρενάρει άπτότομα και ο πράκτορας κατεβαίνει.

— Όλοι κάτω!, τους φωνάζει. Έλάτε κοντά μου!

Ο Μπίλ υπακούει και κατεβαίνει. Πίσω του ακολουθεί η Πόλα. Ο Τόμ, που μέχρι εκείνη τη στιγμή φαινόταν πως ύσταζε, κάθεται μπροστά στο βολάν και βάζει μπρός τη μηχανή.

— Τί κάνεις εκεί; ουρλιάζει ο πράκτορας ενώ ο ήχος της αστυνομικής σειρήνας τλησιάζει όλο και πιο πολύ.

— Νά με περιμένετε στο λιμάνι!, κάνει ο Τόμ και ξεκινάει με ιλ-γγιώδη ταχύτητα στο στενό δρόμο ενώ στη γωνία ακριβώς παρουσιάζονται δύο αστυνομικά αυτοκίνητα.

— Πού πηγαίνει; Θα μάς πάρη στο λαιμό του! φωνάζει ο πράκτορας και στρίβει σε μια γωνία για να μη τον πάρουν είδησι οι αστυνομικοί.

— Ξέρω και γώ πού πηγαίνει; ανθρωπιέται ο Μπίλ νευριασμένος κι' αυτός για την τρέλλα του φίλου του.

Ξεκινούν για το λιμάνι, σκυθρωποί και άμιλητοι. Είναι όμως και οι τρεις τους βέβαιοι πως ο Τόμ δεν θα έρθη στο λιμάνι, πως θα τον πιάσουν οι αστυνομικοί.

Κάθονται σε ένα καφενείο

και, κάπου - κάπου, βγαίνουν και κάνουν καμμιά βόλτα γύρω στο λιμάνι, προσπαθώντας να διακρίνουν τον Τόμ. Η ώρα όμως περνάει και εκείνος δεν φαίνεται. Τί να έχη απογίνει; Βρίσκεται μήπως κλεισμένος σε κανένα αστυνομικό τμήμα και άποκαλύπτει στους αστυνομικούς το μυστικό της άποστολής και της πολιτείας που βρίσκεται στα έγκατα της γής;

Αυτές τις σκέψεις κάνει ο Μπίλ, όταν σε μια στιγμή βλέπει στο μουράγιο να βαδίζει μια σκιά με άπλωτα βήματα. Είναι ο Τόμ! Τρέχουν όλοι κατ' επάνω του.

— Πού ήσουνα; ρωτάει ο πράκτορας σε άυστηρό τόνο.

— Στο σπίτι μου ήμουνα!

— Στο σπίτι σου; Δεν είπαμε πως άπαγορεύεται να πάτε στα σπίτια σας;

— Έ... μην κάνης έτσι, δεν μπήκα και μέσα! Πήδησα τα κάγκελα και έφτασα στο σπίτιάκι του Φρίξ. Νά τον βλέπατε πως έκανε μόλις με είδε! Έπεσε επάνω μου και έκλαιγε από τη χαρά του! Του έδωσα μερικά φρούτα που κουβάλησα από την πολιτεία, μα εκείνος ούτε μα μύρισε καν.

— Όστε δεν μπήκες μέσα στο σπίτι σου;

— Όχι.

Τα νυσταγμένα μάτια του Τόμ καθρεφτίζουν την ειλκρίνεια. Ο πράκτορας του σφίγγει συγκινημένος το χέρι.

— Μπαρό σου!, του λέει. Είσαι ένα θαυμάσιο παιδί.

Μόλις τελειώση ή ιστορία με τη βόμβα, θα πάτε και οι δυο στα σπίτια σας να δήτε τους δικούς σας.

— Κι' όταν γυρίσουμε πίσω θα πάρω και τον Φρίξ μαζί μου!, επιμένει ο Τόμ.

— Να τον πάρης. Άρκει να μη σαγκώνη.

Το λιμάνι είναι μισοσκοτεινό. Πελώρια υπερωκεάνεια ύψωνουν τους όγκους τους μέσα στη θάλασσα. Οί διαβάτες αυτή την προχωρημένη ώρα είναι άρκετοι.

— Που θα κοιμηθούμε άποψε; ενδιαφέρεται ο Τόμ.

— Πουθενά, του άπαντά ο πράκτορας. Άπόψε έχουμε την πρώτη μας επιχείρησι.

— Για πού; ρωτάει ή Πόλα που όλες αυτές τις ώρες βρίσκεται άποροφημένη κυτάζοντας κάθε πράγμα που βλέπει.

— Για μια παράξενη βίλλα που βρίσκεται στην άκρη της Νέας Υόρκης. Έλάτε κοντά μου.

Μπαίνουν σ' ένα ταξί και σε λίγο φτάνουν έξω από τη μεγάλη πολιτεία. Άφίνουν το δρόμο και μπαίνουν σ' ένα ήσυχο και σκοτεινό πάρκο. Τα φυλλώματα των δέντρων είναι πυκνά και κρύβουν μια σκοτεινή βίλλα που βρίσκεται στο βάθος.

— Ή βίλλα αυτή ανήκει στον Μέρβιν, τους λέει ο πράκτορας.

— Στόν Μέρβιν; Ποιος είναι ο Μέρβιν; ρωτάει ο Μπίλ.

— Είναι ο φαντασμένος έ-

πιστήμονας που θέλει να κατακτήση τη γή με τη βοήθεια της βόμας «Υ». Άπόψε πρέπει να μάθουμε και να δούμε πολλά πράγματα.

Στρίβουν δεξιά, άφίνοντας το πλατύ δρομάκι που χωρίζει το πάρκο στα δύο. Άναγκάζονται όμως να πέσουν κάτω άμίλητοι, γιατί άκούγονται μερικά βήματα. Μέσα στο μισόφωτο διακρίνουν τρεις σκοτεινές σιλουέττες να μπαίνουν στο πάρκο και να προχωρούν προς τη βίλλα.

Ο Μπίλ βγάζει το πιστόλι και έτοιμάζεται να πυροβολήση. Το χέρι όμως του πράκτορα του κατεβάζει το χέρι.

— Μά είναι ο Βάγκ, δέν τον βλέπεις; διαμαρτύρεται ο Μπίλ.

— Τον βλέπω, μα δέν μάς συμφέρει να τον σκοτώσουμε τώρα. Πρέπει να τον άφισουμε να μη στη βίλλα.

Μόλις άκούν το άνοιγμα και το κλείσιμο της πόρτας, πετάγονται όλοι τους επάνω και προχωρούν με προφύλαξι προς τη βίλλα. Στα χέρια τους έχουν έτοιμα τα πιστόλια. Φτάνουν κοντά της όταν βλέπουν μπροστά στην πόρτα να πηγαινοέρχεται ένας σκοπός. Γονατίζουν πίσω από τους θάμνους για να μη τους πάρη είδησι.

— Αυτόν θα τον αναλάβω εγώ, κάνει ο Μπίλ. Άφίνει το σκοπό να του γυρίση την πλάτη και πετάγεται από τη θέση του πατώντας με τις μύτες των λαστιχένιων παπουτσιών του. Τη στιγμή που εκείνος

έτοιμάζεται να στρίψει, ο Κεραυνός πέφτει επάνω του, ενώ συγχρόνως του δίνει με όρμη μια τεχνική γροθιά στο στήθος.

Ο σκοπός πέφτει μονοκέφαλος κάτω, χωρίς να προλάβει να βγάλει ούτε άχνα από το στόμα του. Μά την ίδια στιγμή από τη γωνία, παρουσιάζεται μια σκιά. Ο Μπίλ σφίγγει νευρικά το άθρομβο πιστόλι στο χέρι του, και έτοιμάζεται να πυροβολήσει.

ΑΓΩΝΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Η ΣΚΙΑ όμως στρίβει ξανά και χάνεται στη γωνία. Ο Μπίλ ξεθαρεύει και σέρνει από τα πόδια τον έχθρό του, κρύβοντάς τον πίσω από ένα θάμνο. Είναι τώρα όλοι τους έτοιμοι για την έξορμησι.

— Πόλα, λέει ο πράκτορας στην κοπέλλα, πήγαινε να χτυπήσεις την πόρτα. Όταν σου ανοίξουν να παραμερίσεις από την πόρτα άμέσως.

Η κοπέλλα αφήνει το πιστόλι της στα χέρια του Μπίλ, που το μάτι του είναι καρφωμένο στη δεξιά γωνία, όπου έχει χαθή ή σκιά του ανθρώπου. Προχωρεί θαρρετά και χτυπάει το κουδούνι της πόρτας.

Ήσυχια βασιλεύει όλογυρα. Μια ήσυχια που μεγαλώνει την αγωνία και σπάζει τα νεύρα. Όλοι περιμένουν ν' ανοίξη ή πόρτα. Ο άνθρωπος της γωνίας δεν ξαναπαρουσιάζεται.

Άντι για την πόρτα ανοίγει ένα παράθυρο. Προβάλλει ένα ανδρικό κεφάλι, βλέπει την κοπέλλα και, χωρίς να πητίποτε, κλείνει άμέσως τα παντζούρια και χάνεται.

— Μάς πήραν είδησι, λέει ο Μπίλ στον πράκτορα. Ο άνθρωπος που βγήκε στο παράθυρο παραξευεύτηκε γιατί δεν είδε το σκοπό και πήγε μέσα να τους ειδοποιήσει. Πρέπει να δράσουμε κεραυνοβόλα, πριν μάς κυκλώσουν ή μάς φύγουν από καμμία άλλη πόρτα.

— Έχεις δίκιο, απαντά ο πράκτορας. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να μπούμε μέσα, παρά να σπάσουμε τις πόρτες. Έσύ, Μπίλ, με την Πόλα πηγαίνετε από το πίσω μέρος και προσπαθήστε με κάθε τρόπο να μπήτε μέσα. Χτυπήστε άλυπητα όποιον παρουσιασθή μπροστά σας. Ο Μέρβιν είναι ένας κοντός με ρυτινωμένο πρόσωπο. Προτίμησε να τον πιάσης αϊχμάλωτο, για να σου πη που βρίσκεται ο φακέλλος με τα μυστικά της βόμβας.

Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, που δεν είναι και τόσο βαθύ, ο πράκτορας σηκώνεται και κάνει νόημα στον Τόμ να τον ακολουθήσει. Ο Μπίλ παίρνει την Πόλα και προχωρούν προς τη δεξιά γωνία. Σέρνονται πάνω στο χώμα κάτω από τα μικρά δέντρα και τα λουλούδια. Περιμένουν από στιγμή σε στιγμή να παρουσιασθή ο άνθρωπος που είδαν προηγουμένως. Έτοιμάζονται

νά στρίψουν τή δεξιὰ γωνία τῆς βίλλας, ὅταν ἀριστερά τους, ἀντηχῆι μιὰ κραυγή πόνου, καί κατόπιw ἕνας γδούπος. Μέσα στοῦ μισοσκοτάδο ὁ Μπίλ διακρίνει στήν ἀριστερή γωνία ἕναν ἄντρα γονατισμένο καί, κοντά στήν πόρτα τῆς εἰσόδου, τὸν πράκτορα πεσμένο κάτω καί ἀκίνητο.

— Τὸν σκότωσαν!, κάνει στήν Πόλα καί τρέχει μὲ ὄλη του τὴ δύναμι ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς βίλλας.

Δυὸ δευτερόλεπτα περνοῦν ὄλα - ὄλα. Βρίσκεται τώρα πίσω ἀπὸ τὸν γονατισμένο ἄνθρωπο, ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ ξανά μὲ τὸ ἄθρομβο πιστόλι του ἐναντίον τοῦ Τόμ. Ἡ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ πέφτει μὲ δύναμι πάνω στὸ κρανίον του. Ὁ ἄνθρωπος τῆς συμμορίας ἀφίνει ἕνα βογγητὸ καί σωριάζεται χάμω.

Ὁ Μπίλ τρέχει κοντὰ στὸν πράκτορα. Ἐχει ξεψυχήσει! Τοῦ παίρνει διαστικὰ ἀπὸ τὶς τσέπες κάθε χαρτάκι καί, κρύβοντας τὴ μεγάλη του συκίνηση, λέει στὸν Τόμ:

—Θὰ τὰ παίξουμε ὄλα γιὰ ὄλα, φίλε μου! Ἐτοιμάσου νὰ ἀναμετρηθοῦμε ξανά μὲ τὸν Βάγκι. Ἐσύ, Πόλα —λέει στήν κοπέλλα ποῦ ἔχει στὸ μεταξύ πλησιάζει καί κυττάζει μὲ σπαραγμὸ τὸ νεκρὸ συμπατριώτη της— πῆγαινε πίσω ἀπὸ τὸ σπῆτι, κρύψου σὲ μιὰ γωνία, καί πυροβόλησε ὅποιον δῆς νὰ βγαίῃ.

Ἡ κοπέλλα δὲν φέρνει καμμιὰ ἀντίρρηση καί τοὺς ἀφίνει μονάχους.

— Πῶς θὰ μποῦμε; ρωτᾷε ὁ Τόμ. Ἡ πόρτα δὲν πρόκειται ν' ἀνοίξῃ.

— Ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἄς κάνουμε γρηγόρα, ὁμως γιατί οἱ ἐχθροὶ μας θὰ ἐτοιμάζονται μέσα.

Ὁ Τόμ, χωρὶς ἄλλη κουβέντα, δίνει ἕνα σάλτο καί βρῖσκειται καθισμένος στὸ φαρδὺ περβάζι τοῦ παράθυρου. Παίρνει δύναμι καί χτυπᾷε τὰ παντζούρια μὲ τὴ χοντρή του πλάτη. Εἶναι τόσο δυνατὸ τὸ χτύπημα, ὥστε δὲν χρειάζεται νὰ ξαναδοκιμάσῃ. Τὰ παντζούρια σπάζουν καί ὁ Τόμ βρῖσκειται πεσμένος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀνάσκελα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἐπάνω του πηδάει σὰν αἰλουρος ὁ Μπίλ. Τὰ μάτια καί τὼν δύο φίλων προσπαθοῦν νὰ τρυπήσουν τὸ σκοτάδι. Σφίγγουν νευρικὰ τὰ πιστόλια στὰ χέρια τους καί ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ παιχνίδι τοῦ θανάτου ἢ τῆς νίκης, ποῦ τοὺς περιμένει.

Ἐτοιμάζονται ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα, ὅταν μιὰ ριπὴ ἀπὸ ἕνα αὐτόματο, γαζώνει τὸν τοῖχο, ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Σκύβουν ἀπότομα καί πυροβολοῦν κι' αὐτοὶ χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτε. Στὴ λάμψη ποῦ ἀφήνουν οἱ φωτεινὲς σφαῖρες, βλέπουν μιὰ μιόανοιχτη πόρτα. Αὐτὸ μονάχα προλαβαίνουν νὰ δοῦν. Ἐνα δευτερόλεπτο ἀργότερα ἀκοῦν ἕνα σῶμα νὰ κυλιέται στὸ πάτωμα. Ὁ ἐχθρὸς τους εἶναι νεκρὸς.

Μ' ἕνα πήδημα βρίσκονται

καὶ οἱ δύο μπροστὰ στὴν πόρτα. Τὴν περνοῦν καὶ προχωροῦν τώρα ἀθόρυβα μὲ τὰ λαστιχένια τους παπούτσια, μέσα σὲ ἓνα δωμάτιο. Ὁ Μπίλ ἀπλώνει τὰ χέρια του μπροστὰ μὴπως σκοντάψει σὲ κανένα ἐπιπλο καὶ κάνει θόρυβο. Ὁ Τόμ ἄμως βαδίζει ἀπρόσεχτα καὶ σὲ λίγο μπερδεύεται πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ πέφτει μὲ πάταγο μαζί της στὸ πάτωμα.

Ὁ Μπίλ ξαπλώνεται ἀπότομα κάτω καὶ περιμένει. Οὔτε ὁ παραμικρὸς θόρυβος δὲν ἀκούγεται.

«Τὴν ἔχουμε ἄσχημα, συλλογίζεται. Μᾶς ἔχουν στημένη παγίδα. Τώρα πού λείπει καὶ ὁ πρόσκτορας εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο τὸ τόλμημά μου νὰ μῶ μέσα στὸ σπίτι. Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ κάνω καὶ διαφορετικά, γιατί ἂν ξημέρωνε θὰ εἶχα δύο ἐχθρούς. Τὸν Βάγκ καὶ τὴν ἀμερικάνικη ἀστυνομία. Ἄς γίνη ὅ,τι γίνει ἀπόψε.»

— Τόμ!, λέει μὲ χαμηλὴ φωνὴ στὸ φίλο του.

Καιμιὰ ἀπάντησι.

«Θὰ κοιμήθηκε ὁ ἄθλιος!» σκέπτεται.

— Τόμ!, ξανακάνει.

Οὔτε μιλιὰ. Ἄναγκάζεται νὰ συμρῆ μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ ν' ἀπλώσῃ τὰ χέρια ὀλόγυρα. Πουθενὰ δὲν ὑπάρχει ὁ Τόμ. Ἡ ἀπουσία του τὸν νευριάζει

καὶ τὸν φοβίζει λιγάκι. Ἄληθεια, τί ἔγινε ὁ Τόμ;

Ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ στὰ σκοτεινὰ κάθε γωνιὰ τοῦ δωματίου. Δὲν ὑπάρχει τίποτε. Μὲ τὰ χέρια του βρίσκει ἓνα μικρὸ στρωμένο κρεβάτι.

«Ἐδῶ θὰ κοιμάται!» λέει ἀπὸ μέσα του μὲ ἀνακούφισι.

Ὅμως οὔτε στὸ κρεβάτι ὑπάρχει ὁ Τόμ. Ἐχει γίνε ἀφαντος! Λὲς καὶ τὸν ἄρπαξε κάποιος ἀόρατο χέρι καὶ τὸν σήκωσε ψηλά, παίρνοντάς του ἀθόρυβα ἀπὸ κοντά του. Ἐκεῖνο πού τοῦ κάνει ἐντύπωσι εἶναι καὶ ἡ πεσμένη πολυθρόνα. Δὲν ὑπάρχει οὔτε κι' αὐτὴ μέσα στὸ δωμάτιο!

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴ σκέψι ἀναγκάζεται νὰ προχωρήσῃ μόνος του. Πού νὰ πάῃ ὅμως; Τώρα καταλαβαίνει πὼς τὸ τόλμημά του νὰ μῆ μέσα στὸ σπίτι ἴσως νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή.

Ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα κορώνα - γράμματα.

Καθὼς προχωρεῖ μὲ τὰ τέσσερα μέσα στὸ σκοτάδι, περνᾷ ἀπὸ τὴ σκέψι του κάτι. Ἐαναγουρίζει πίσω, περνάει στὸ πρῶτο δωμάτιο πού μῆκαν, χτυπάει τὰ σπασμένα παντζούρια μὲ δύναμι καὶ πετάει στὸν κῆπο ἓνα κομμάτι σανίδας. Ἐπειτα, τρέχοντας σχεδόν, φτάνει στὸ ἄλλο δωμάτιο καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸ κρεβάτι...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Κείμενο: ΠΟΤΗ ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 5 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 6, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΑΙΔΑ

τὰ ἥρωϊκὰ παιδιὰ ἀντιμετωπίζουν τὸ θάνατο μὲ ἀ-
πόλυτη ψυχραιμία καὶ μάχονται μέσα στοὺς δρόμους
τῆς Νέας 'Υόρκης, γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὰ σχέδια
τῆς Βόμβας «Υ»! 'Απὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς
τοὺς ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου!

'Αγοράστε ὅλοι τὸ τεύχος 100 τοῦ «Μικροῦ 'Η-
ρωος». Περιέχει μιὰ ἀναμνηστικὴ

ΤΡΙΠΤΥΧΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

μὲ τὶς εἰκόνες τῶν ἥρώων! Θὰ πάρετε τὴν ταυτότη-
τα μαζί μὲ τὸ τεύχος 100 ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ!

